Straatsburg.

Bn

DE ITERATIS
APUD TRAGICOS GRAECOS

AD SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES

AB AMPLISSIMO

PHILOSOPHORUM ORDINE
ACADEMIAE WILHELMAE ARGENTINENSIS

RITE IMPETRANDOS

SCRIPSIT

FRIDERICUS SCHROEDER
SEDINENSIS.

ARGENTORATI
APUD CAROLUM I. TRUEBNER.
MDCCCLXXXII.

Ad iterata cum apud ceteros tragicos Graecos tum apud Euripidem homines docti hoc saeculo identidem animos adverterunt. Ac primum quidem Boeckhius (tragoediae Graecae princip. cap. XX) de eis versibus egit, quibus poëtae tragici certo consilio ad alterum tragicum videntur spectavisse. Deinde Firnhaberus (die Verdächtigungen Euripideischer Verse, beleuchtet und in den Phoenissen und der Medea zurückgewiesen, Lipsiae 1840) haud paucas repetitiones congessit, ut in iteratione offendere non licere et omnes versus aliunde repetitos genuinos esse demonstraret. Quem excepit Wesenerus (de repetitionibus in fabulis Euripideis, Bonnae 1866), qui repetitionem, nisi aut certum consilium poëtae cerneretur aut de fortuita iteratione cogitari posset, ferendam non esse proclamavit. — Praeter has commentationes quae de iteratis in tragoediis Graecis scripta sunt, disiecta sunt in adnotationibus editionum: ubi cum editores iteratum adnotavisse satis habere soleant, rarissime quid de eo iudicent, adiciunt (cf. e. g. Weckleinius ad Eur. Med. 523). Ex commentariis autem ad Euripidem scriptis summam repetitionum copiam suppeditant Valckenaerius, Elmsleius, Pflugkius, Klotzius, Paleius, Schoenius, Koechlius, Weckleinius, Kinkelius, Bartholdus, deinde ex Sophocleis Wunderus, Lobeckius, Blaydesius, Schneidewinus, Nauckius, denique ex Aeschyleis Paleius et Schneidewinus. Denique inter eos viros, qui novissimo tempore in crisi Euripidea exercenda operam collocaverunt, quorum principes sunt Kirchhoffius Nauckius Prinzius, de repetitionibus consensus apparet, cum omnes hac regula duci videantur: versum, qui in alia quoque fabula compareat, si aut necessarius aut certe aptus sit, servan-

dum, sin aut ineptus aut certe supervacaneus, damnandum, contra repetitionem eiusdem versus in eadem fabula nullo modo tolerandam esse; quamquam haec comprobare nemo temptavit.

Attamen si quaestionem in firmo fundamento positam esse desideramus, opus est iteratorum collectione, quoad fieri potest, accurata. Quam composui cum commentationibus et commentariis quos supra enumeravi adiutus, tum ipse in tragoedias Graecas inquirens: quo in opere quamquam remansisse quae me fugerint probe scio, tamen haec neque multa esse mihi persuasi neque ita comparata, ut quae ex collectione mea evicisse mihi videor, labefactentur.

Tria autem sunt genera iteratorum. Etenim aut consilio aut casu aut fortuita recordatione oritur repetitio; accedunt quarti generis instar formulae.

Ac primum quidem versus de industria repetitur variis de causis. Aut enim poëta spectatores noti cuiusdam versus alterius poëtae commonefacere vult — memineris velim Vergili, qui identidem versus hoc consilio cum de aliis tum de Ennio mutuatus est — aut in eadem fabula repetitionis utitur artificio. Eos quos huc revoco locos in fine commentationis componam. Deinde versus casu inscio et invito poëta iterari potest, cum in necessitate verba collocandi indole et natura trimetri iambici orta facili negotio similitudo irrepat: quod sescentis exemplis illustrare possum. Gravissima huius generis iterata iudico haec:

οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν So. Ai. 486.
οὐκ ἔστιν οὐδὲν χωρὶς ἀνθρώποις θεῶν Eur. Thy. fr. 395, 1 (Nauck).
τὸν εὐτυχοῦντα πάντ᾽ ἐπίστασθαι καλῶς Eur. Heracl. 747.
τί δ᾽; εὐτυχοῦντες οὐκ ἐπίστανται φέρειν. Su. 124 [1]).

---

[1]) Satis habui haec duo exempla attulisse luculenta: quos praeterea eodem revoco locos silentio praetermittam; nec magis commemorabo eas repetitiones, quae quamquam non fugerunt poëtas, tamen condicionum similitudine exigebantur, veluti

Denique iteratio inde originem ducit, quod poëtae animo obversatur antiquior versus sive ab ipso sive ab altero pactus, ad cuius exemplum novum versum fingit sibi ipsi vix conscius. Postremo ad hoc genus repetitionum pertinent formulae, quibus certum et legitimum versus locum esse inde explicandum est, quod initio quidem certi versus recordatus est poëta, postea vero latius patuit iteratio adeo, ut verborum copulatio et collocatio olim introducta et usquequaque servata abiret in rigidam formulam. In his repetitionum generibus discernendis certos fines regere difficillimum est: ita ut multum arbitrio committendum sit. Neque tamen desunt indicia quaedam, quibus cui generi iteratum attribuendum sit, cognoscatur. Ac primum quidem apparet, ubicunque verbum plane insolens repetatur, neque de casu neque de fortuita recordatione cogitari posse: cum talis iteratio non modo poëtam sed ne spectatores quidem fugere potuerit, poëtam autem operam dare ne spectatores repetitionem neglegentia quadam ortam animadvertant consentaneum sit. Deinde locutionis proprietate demonstrari potest non casu sed recordatione ortam esse repetitionem. Denique idem efficitur ex metro. Etenim si qui versus poëtae animo obversatur et tamquam in auribus eius haeret, praeter cetera versus forma et sonus et tenor haerent. Itaque quantum fieri potest et caesuram et singulorum pedum proprietatem in novo versu retinet: cf.

ὀψέ γε φρονεῖς εὖ, τότε λιποῦσ᾽ αἰσχρῶς δόμους Or. 99.
ὄψ᾽ ἐμάθεθ᾽ ἡμᾶς, ὅτε δ᾽ ἐχρῆν, οὐκ ᾔδετε Ba. 1345.

ubi in summa verborum discrepantia mirus est metri concentus:

– ⏑⏑ ⏑ – – ‖ ⏑⏑⏑ – – – ⏑⏓

Qualem concentum non usquequaque comparere inde explicatur, quod poëtis saepe non suppetebant verba simul sen-

---

τοὺς Ἡρακλείους παῖδας Heracl. 192. 228. 809. Herc. 39. 156. 249.
Ἑλληνίδας γυναῖκας Iph. T. 64. 1468.
quibus locis neque repetitio evitari neque verba mutari facile poterant.

tentiae novi versus apta et ea forma conspicua ut metrum duorum versuum prorsus congrueret: cf.

γυνὴ δὲ θῆλυ κἀπὶ δακρύοις ἔφυ Med. 928.
ἔρως γὰρ ἀργὸν κἀπὶ τοῖς ἀργοῖς ἔφυ Dan. fr. 324, 1.

in quibus versibus sententiae quidem diversae sunt, sed enuntiatorum structura et tenor adeo concinunt, ut, quamquam metrum binis locis discrepat, vix possit dubitari, quin arta inter eos cohaerentia intercedat[1].

[1] Nuperrime Faustius (in programmate progymnasii Altkirch. 1881 p. 8) monuit saepe in duobus deinceps versibus eandem vocem eandem sedem obtinere. Cuius usus exempla satis multa extant neque in Hercule tantum et Phoenissis:

cf. Ba. 498 sq.:

ΔΙ. λύσει μ' ὁ δαίμων || αὐτός, ὅταν ἐγὼ θέλω.
ΠΕ. ὅταν γε καλέσῃς || αὐτὸν ἐν βάκχαις σταθείς.

Heracl. 133 et 136:

ΔΗ. ποίας ἀφῖξαι || δεῦρο γῆς ὅρους λιπών;
ΚΟ. πέμπει Μυκηνῶν || δεῦρό μ' Εὐρυσθεὺς ἄναξ.

(nam vv. 134 sq., qui salvo sententiarum conexu et salva arte Euripidis omitti possunt, spurios iudico);

adde Heracl. 55 sq.:

ἦ που καθῆσθαι || τήνδ' ἕδραν καλὴν δοκεῖς
πόλιν τ' ἀφῖχθαι || σύμμαχον; κακῶς φρονῶν.

ubi non de eadem voce sed de eadem terminatione agitur.

Quae res artissime cohaeret cum eis quas modo exposui. Etenim huiusmodi quoque similitudo irrepit, cum in auribus poëtae sonet alter versus, resonare autem praecipue versum modo confectum consentaneum est. Quamquam sunt etiam loci quibus huius generis iteratione poëtae tamquam artificio usi sint: veluti Heracl. 26 sq.:

ἐγὼ δὲ σὺν φεύγουσι || συμφεύγω τέκνοις
καὶ σὺν κακῶς πράσσουσι || συμπράσσω κακῶς

cf. Hirzel. de Eur. in comp. div. arte p. 66.

Porro eodem revocanda est continuatio caesurae semiseptenariae, quam in unaquaque fabula Euripidea deprehendimus. Eligo Bacchas: 27 sq. 226 sq. 307 sq. 437 sq. 658 sq. 677—679. 737 sq. 817 sq. Quam continuationem caesurae interpretari nequit nisi qui sumit ex

Utut tamen est, multa tamquam dubia in medio relinquuntur. Nam ut altera ex parte ambigitur, utrum ex consilio an ex fortuita recordatione repetitio explicanda sit, ita ex altera parte dubitatur, utrum casui an recordationi debeatur. Inde vero sequitur hoc unum, iteratorum genus admodum diversa complecti neque poëtas in usu eorum sibi constare: atque videtur operae pretium esse anquirere, quatenus haec differentia in adhibendis repetitionibus apud singulos poëtas congruat cum differentia aetatis. Quare collectionem exhibebo iteratorum ordine chronologico dispositam.

Omitto autem Aeschylum et Sophoclem, quorum ex fabulis paene nihil ad nostram quaestionem pertinet[1]. Nec minus formulas neglego, ex quibus cum de cohaerentia locorum nihil evinci possit, id tantum sequitur longe maximam formularum copiam, quarum permultae ad cottidianum sermonem pertinent, exhibere Euripidem. Denique quaestione critica abstinebo; nisi quod adiciam conspectum eorum locorum, quos ut spurios omisi.

Commentationem autem ita disponam, ut prima parte

---

versu modo pacto remansisse in poëtae animo certam trimetri exprimendi formam, ad quam alter versus adaptaretur. Ceterum in hoc quoque caesurae concentu nonnusquam certum consilium apparet: cf. Ba. 743—756, quo loco caesurae semiquinariae et semiseptenariae vicissitudine ars in componenda nuntii relatione continetur.

[1]) Hoc unum alicuius momenti est: gravissimam apud Sophoclem extare repetitionem, qualem nulla praeterea fabula exhibet, in Philocteta fabula postrema·

ἀλλ᾽ ὦ πατρῴα γῆ θεοί τ᾽ ἐγχώριοι El. 67.
ἀλλ᾽ ὦ πατρῴα γῆ θεοί τ᾽ ἐπόψιοι Phil. 1040.

Omnino autem haud pauci versus Philoctetae spectant ad versus Electrae: Phil. 1041 — El. 1013. Ph. 250 — El. 923. Ph. 817 — El. 1209. Ph. 1231 — El. 1112. Ph. 382 — El. 288. Atque Euripidem quoque in fabulis recentioribus recurrere ad versus fabulae multo antiquioris (Medeae) infra demonstrabitur. Ceterum Electram in antiquiorum Sophoclis tragoediarum numero esse minime constat. Iterata utique videntur repugnare: 1224—1354; 1236—1399; 396—1014; 378—892; denique Ant. 6 et O. C. 62 — El. 761—763, qui tamen versus dubito an delendi sint.

disputem de locis intra fabulas unius Euripidis iteratis, altera primum de locis ab Euripide ex Aeschylo et Sophocle, deinde de locis ab Sophocle ex Euripide desumptis. Accedent appendices, quibus agam de versibus certo consilio repetitis et de locis spuriis.

PARS PRIOR.

DE ITERATIS APUD EURIPIDEM.

Alcestis.

I.

γίγνωσκε δὲ
ὡς πᾶσιν ἡμῖν κατθανεῖν ὀφείλεται. 418 sq.
ἀλλ' ἄκουέ μου·
βροτοῖς ἅπασι κατθανεῖν ὀφείλεται. 781 sq.
κατθανεῖν δ' ὀφείλεται
καὶ τῷ κατ' οἴκους ἐκτὸς ἡμένῳ πόνων. Aegei fr. 10.
πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισιν ἥδε πρὸς θεῶν
ψῆφος κέκρανται, κατθανεῖν τ' ὀφείλεται. Andr. 1271 sq.

κατθανεῖν ὀφείλεται igitur non legimus nisi in antiquioribus fabulis.

II.

ἴστω νυν εὐκλεής γε κατθανουμένη
γυνή τ' ἀρίστη τῶν ὑφ' ἡλίῳ μακρῷ. Alc. 150 sq.
καὶ σοὶ μέν, πόσι,
γυναῖκ' ἀρίστην ἔστι κομπάσαι λαβεῖν. 323 sq.

III.

οὐ γάρ τι πρῶτος οὐδὲ λοίσθιος βροτῶν
γυναικὸς ἐσθλῆς ἤμπλακες. 417 sq.
γυναικὸς ἐσθλῆς ἤμπλακες· τίς ἀντερεῖ; 1083.
ἐσθλῆς γυναικὸς εἰ στερηθῆναί σφε χρή. 200.

quo loco quamquam neque collocatio verborum neque metrum concinit cum ceteris, tamen librorum scriptura non mutanda est.

IV.

ὥστ᾽ ἐγὼ
καὶ σφὼ βαρείᾳ συμφορᾷ πεπλήγμεθα. 404 sq.
καίπερ βαρείᾳ συμφορᾷ πεπληγμένος. 856.

V.

χρόνος μαλάξει σ᾽· οὐδέν ἐσθ᾽ ὁ κατθανών. 381.
χρόνος μαλάξει, νῦν δ᾽ ἔθ᾽ ἡβάσκει κακόν. 1085.

VI.

φίλου γὰρ ἀνδρὸς συμφοραῖς βαρύνομαι. 42.
ἅλις γὰρ συμφορᾷ βαρύνομαι. 1048.

VII.

κοὔτις ἦν οὕτω κακὸς
ὃν οὐ προσεῖπε καὶ προσερρήθη πάλιν. 194 sq.
τίν᾽ ἂν προσειπών, τοῦ δὲ προσρηθεὶς ὕπο,
τερπνῆς τύχοιμ᾽ ἂν εἰσόδου; 942 sq.

VIII.
cf. Heracl. III.

IX.
cf. Herc. I.

Medea.

I.

τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον. Peliad. fr. 605. Med. 693.

II.

ἡγοῦ σὺ τῶνδε δωμάτων ἐξωπίους
ξενῶνας οἴξας. Alc. 546 sq.
πόθῳ γὰρ τῆς νεοδμήτου κόρης
αἱρεῖ, χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος. Med. 623 sq.
ζητῶν τ᾽ ἐμὴν παῖδ᾽, ἣ δόμων ἐξώπιος
βέβηκε πηδήσασα Καπανέως δάμαρ. Suppl. 1038 sq.

ἐξώπιος vox ab Euripide in tragoediam introducta et, ut videtur, ab eo solo usurpata, ab Aristophane autem identidem irrisa non comparet nisi in prioribus fabulis.

III.

οὐκ ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐξαιρήσεται. Alc. 848.
τέκνα γὰρ κατακτενῶ
τἄμ᾽· οὔτις ἔστιν ὅστις ἐξαιρήσεται. Med. 792 sq.
τοῦτον δ᾽, ἐπείπερ χεῖρας ἦλθεν εἰς ἐμάς,
οὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἐξαιρήσεται. Heracl. 976 sq.

cf. κοὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἐξεπίσταται
τὴν αὔριον μέλλουσαν εἰ βιώσεται. Alc. 783 sq.

IV.

πασῶν μεγίστην τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων. Inus fr. 407, 7.
ἀλλ᾽ ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
πασῶν, ἀναίδεια. Med. 471 sq.

cf. πάντων μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις βάρος. Mosch. inc. fr. 9, 4.

V.

λαβὼν ἴθ᾽· οὐ γὰρ οἶδ᾽ ἂν εἰ πείσαιμί σε. Alc. 48.
οὐκ οἶδ᾽ ἂν εἰ πείσαιμι, πειρᾶσθαι δὲ χρή. Med. 941.

VI.

γυναικὸς ἐσθλῆς ἤμπλακες· τίς ἀντερεῖ; Alc. 1083.
κακῶς πέπρακται πανταχῇ· τίς ἀντερεῖ; Med. 364.

VII.

οὐχ ᾗ σὺ κνίζει, σὸν μὲν ἐχθαίρων λέχος. Med. 555.
πότερον ἐρασθεὶς ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος; 697.

VIII.

οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,
ἔβλαψε δόξα μεγάλα τ᾽ εἴργασται κακά. Med. 293 sq.
οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις .... 446.
ἐγὼ μὲν οὐ νῦν πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις. Hel. 957.

IX.

ὁρᾷς ἃ πάσχεις; οὐ γέλωτα δεῖ σ᾽ ὀφλεῖν
τοῖς Σισυφείοις τοῖς τ᾽ Ἰάσονος γάμοις. 403 sq.

καίτοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ᾽ ὀφλεῖν
ἐχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἐμοὺς ἀζημίους; 1049 sq.

X.

ἣν μή ποτε στρέψασα πάλλευκον δέρην . . . 30.
λευκήν τ᾽ ἀπέστρεψ᾽ ἔμπαλιν παρηίδα. 1148.
στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηίδα. 923.

XI.

cf. Hec. III.

XII.

πέμψω γὰρ αὐτοὺς δῶρ᾽ ἔχοντας ἐν χεροῖν. Med. 784.
λεπτόν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσήλατον. 786.

πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ᾽ ἃ καλλιστεύεται
τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἶδ᾽ ἐγώ, πολύ,
λεπτόν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσήλατον
παῖδας φέροντας. Med. 947 sqq.

Hippolytus.

I.

ἐσθλῆς γὰρ — οὐδεὶς ἀντερεῖ — καὶ σώφρονος
γυναικὸς ἡμάρτηκας. Alc. 615 sq.

κατθανεῖν ἔδοξέ μοι
κράτιστον — οὐδεὶς ἀντερεῖ — βουλευμάτων. Hipp. 401 sq.

Liceat mihi hac occasione oblata ceteras formulas, quae ad idem significandum usurpantur, apponere, ex quibus id quoque elucebit, quantopere prima aetate apud Euripidem intra unam eandemque fabulam Alcest. eaedem sententiae recurrant. Praeter Alc. 1083 (vide Med. VI) cf.

Heracl. 975: φιλῶ πόλιν τήνδ᾽· οὐδὲν ἀντιλεκτέον.
Iph. Aul. 1209 sq. formula amplior est:

τὸ γάρ τοι συνσῴζειν καλόν,
Ἀγάμεμνον· οὐδεὶς πρὸς τάδ᾽ ἀντείποι βροτῶν.

II.

καὶ μὴν ὅδ' αὐτὸς τῆσδε κοίρανος χθονὸς
Ἄδμητος ἔξω δωμάτων πορεύεται. Alc. 507 sq.

καὶ μὴν ὅδ' αὐτὸς παῖς σὸς εἰς καιρὸν πάρα,
Ἱππόλυτος. Hipp. 899 sq.

καὶ μὴν ὅδ' αὐτὸς ἔρχεται σπουδὴν ἔχων. Heracl. 118.
καὶ μὴν ὅδ' αὐτὸς σὸς πατὴρ βαίνει πέλας
γεραιὸς Ἶφις. Suppl. 1031 sq.
cf. Androm. VI.

III.

ἀπώλεσέν με, κἄτι μᾶλλον ἢ λέγω. Alc. 1082.
ὦ παντάλαινα, κἄτι μᾶλλον ἢ λέγω,
δέσποιν', ὄλωλας. Hec. 667 sq.

οὐ μὴν φίλους γε, κἄτι μᾶλλον ἢ φίλους,
κρύπτειν δίκαιον σάς, πάτερ, δυσπραξίας. Hipp. 914 sq.

IV.

καὶ πρὸς κακοῖσιν ἄλλο τοῦτ' ἂν ἦν κακόν. Alc. 557.
οἴμοι· τόδ' οἷον ἄλλο πρὸς κακῷ κακόν. Hipp. 874.

V.

Ἄδμητος ἔξω δωμάτων πορεύεται. Alc. 508.
ὅδ' αὐτὸς ἔξω δωμάτων πορεύεται. Hipp. 1156.

VI.

ἀλλ' οὔτι ταύτῃ ταῦτα, μὴ δοκεῖτέ πω. Med. 365.
ἀλλ' οὔτι ταύτῃ τόνδ' ἔρωτα χρὴ πεσεῖν. Hipp. 41.
ἀλλ' οὔτι ταύτῃ σὸν φρόνημ' ἐπούρισας. Androm. 610.

VII.

ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος. Med. 550. Hipp. 1313.

VIII.

ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν ὃς κίβδηλος ᾖ
τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ,
ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,
οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι; Med. 516 sqq.

proxime ad hunc locum accedit Hipp. 616 sq.:

ὦ Ζεῦ, τί δὴ κίβδηλον ἀνθρώποις κακὸν
γυναῖκας εἰς φῶς ἡλίου κατῴκισας;

Huius modi querellae saepius simili forma apud Euripidem comparent: Hipp. 916 sqq. Andr. 269 sqq. Hec. 814 sqq.

IX.

χαλᾶτε κλῇδας ὡς τάχιστα, πρόσπολοι,
ἐκλύεθ' ἁρμούς, ὡς ἴδω διπλοῦν κακόν. Med. 1314 sq.

χαλᾶτε κλῇθρα, πρόσπολοι, πυλωμάτων,
ἐκλύσαθ' ἁρμούς, ὡς ἴδω δυσδαίμονα. Hipp. 808 sq.

cf. ὠή· χαλᾶτε κλῇθρα· λύεθ' ἱππικὰς
φάτνας, ὀπαδοί, κἀκκομίζεθ' ἅρματα. Hel. 1180 sq.

X.

μή, πρός σε γονάτων τῆς τε νεογάμου κόρης. Med. 324.
ὦ πρός σε γονάτων, μηδαμῶς μ' ἐξεργάσῃ. Hipp. 607.
μή, πρός σε γονάτων . . . κτάνῃς με. Tro. 1042 sq.
ὦ πρὸς σε γονάτων καὶ γερασμίου τριχός. Phoen. 923.
πρός νύν σε γονάτων τῶνδ', ἐπείπερ εἶ φίλος. Hel. 1237.

cf. Med. 710. Hipp. 325 sq. Iph. T. 1068 sqq. Or. 382. Hec. 752. Iph. Aul. 909. Andr. 892 sq. Iph. Aul. 1247. Andr. 572 sqq. So. El. 1208.

XI.

οἴμοι, τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας, γύναι. Med. 1310.
οἴμοι, τί λέξεις, τέκνον; ὥς μ' ἀπώλεσας. Hipp. 353.
πῶς φής; τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας, γύναι. Hel. 779.

XII.

ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν. Med. 475.
πρῶτα δ' ἄρξομαι λέγειν
ὅθεν μ' ὑπῆλθες πρῶτον. . . . Hipp. 991 sq.
ἐγὼ δ', ὃ μὲν μέγιστον, ἄρξομαι λέγειν
ἐκ τοῦδε πρῶτον. Alop. fr. 111, 1 sq.

XIII.

Κύπριν δὲ τὴν Διὸς χαίρειν ἐᾶν. Dict. fr. 342, 7.
τὴν σὴν δὲ Κύπριν πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω. Hipp. 113.

τοὺς δ' ὑπὲρ κάρα
φοιτῶντας ὄρνεις πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω. Hipp. 1058.
ἀλλ' ἢ τὸ γῆρας τὴν Κύπριν χαίρειν ἐᾷ. Aeol. fr. 23, 1.
Λοξίου γὰρ ἔμπεδοι
χρησμοί, βροτῶν δὲ μαντικὴν χαίρειν ἐᾶ. El. 399 sq.
χαίρειν ἐᾶν et χαίρειν λέγειν cum vulgaris sermonis propria essent, respuerunt Sophocles et Aeschylus. Similes tamen copulationes verbi χαίρειν apud neutrum desunt, cf. Ag. 572. Trach. 819.

XIV.

ὁ πλεῖστα πράσσων πλεῖσθ' ἁμαρτάνει βροτῶν.
Oenom. fr. 580.
τὸ πολλὰ πράσσειν οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίου. Hipp. 785.
τὸ πολλὰ τολμᾶν πόλλ' ἁμαρτάνειν ποιεῖ. fr. adesp. 259 Nauck.

XV.

ὦ παγκακίστη (at παγκάκιστε recte Lenting) καὶ γυνή.
Stheneb. fr. 670, 1.
ὦ παγκακίστη καὶ φίλων διαφθορεῦ. Hipp. 682.
cum ὦ παγκάκιστε multorum versuum initium sit, repetitio certo fortuita est: Med. 465, Suppl. 513, Cycl. 689, Soph. Antig. 742, Trach. 1124.

XVI.

Ἱππόλυτος εὐνῆς τῆς ἐμῆς ἔτλη θιγεῖν
βίᾳ. Hipp. 885 sq.
εἴπερ γυναικὸς ἠξίους ἐμῆς θιγεῖν. 1044.

Fere idem versus atque Hippol. 885 recurrit El. 255, paulo discrepante sententia: nam loquitur uxor ipsa de marito:
οὐπώποτ' εὐνῆς τῆς ἐμῆς ἔτλη θιγεῖν.

XVII.

ὦ δέσποινα ποντία Κύπρι. Hipp. 415.
μόνον σύ μοι, δέσποινα ποντία Κύπρι,
συνεργὸς εἴης. Hipp. 522 sq.

XVIII.

ἔκ τοι πέπληγμαι· ποῖ προβήσεται λόγος; Hipp. 342.
ἔκ τοι πέπληγμαι· σοὶ γὰρ ἐκπλήσσουσί με
λόγοι. 934 sq.

ἔκ τοι πέπληγμαι· ποῦ ποτ' ὢν ἀμηχανῶ; Herc. 1105.
cf. ἔκ τοί με τήξεις. Orest. 1047.

XIX = XIII.

Heraclidae.

I.

cf. Med. III.

II.

νῦν δὲ πράσσομεν
οὐχ οἷα κώμου καὶ γέλωτος ἄξια. Alc. 803 sq.
οὐ δῆτ', ἐπεί τοι καὶ γέλωτος ἄξια, . . . Heracl. 507.

III.

ΑΔ. πῶς τήνδ' ἔπεμψας νέρθεν ἐς φάος τόδε;
ΗΡ. μάχην συνάψας δαιμόνων τῷ κοιράνῳ. Alc. 1139 sq.
εἰ χρή με παισὶν οὓς Ἄρης ἐγείνατο
μάχην συνάψαι. 501 sq.
ἀλλ' ἐμοὶ μόνος μόνῳ
μάχην συνάψας, ἢ κτανὼν ἄγου λαβὼν
τοὺς Ἡρακλείους παῖδας, ἢ . . . Heracl. 807 sqq.
ΑΔ. ἐλθόντε φυγάδε νυκτὸς εἰς ἐμὰς πύλας —
ΘΗ. τίς καὶ τίς; εἰπέ· δύο γὰρ ἐξαυδᾷς ἅμα.
ΑΔ. Τυδεὺς μάχην συνῆψε Πολυνείκης θ' ἅμα. Suppl. 142 sqq.

Praecesserat Aeschylus:

πόσον δὲ πλῆθος ἦν νεῶν Ἑλληνίδων,
ὥστ' ἀξιῶσαι Περσικῷ στρατεύματι
μάχην συνάψαι ναΐοισιν ἐμβολαῖς; Pers. 334 sqq.

Hanc collocationem fere sollemnem esse ex similibus verbi συνάπτειν copulationibus colligitur: ὅρκους συνάψαι et κῆδος συνάψαι: vide Androm. XII et Iph. Aul. XXVII. Quare exceptionis loco hi versus habendi sunt:

καὶ συνῆψαν ἀλλήλοις μάχην. Heracl. 831.

ἐγὼ γὰρ αὐτὸς τόνδε κίνδυνον μεθεὶς
μόνος συνάψω συγγόνῳ τῷμῷ μάχην·
κἂν μὲν κτάνω τόνδ᾽, οἶκον οἰκήσω μόνος,
ἡσσώμενος δὲ τῷδε παραδώσω μόνῳ. Phoen. 1299 sqq.

Hoc loco exitus versuum olim mutilati postea ex ingenio suppleti et turbati esse videntur (cf. Nauck. Eur. Stud. I p. 88). Euripidem haec fere dedisse conicio:

ἐγὼ γὰρ αὐτὸς τόνδε κίνδυνον τεμὼν
μάχην συνάψω συγγόνῳ μόνος μόνῳ,
κἂν μὲν κτάνω νιν, τὸν ἐμὸν οἰκήσω δόμον,
ἡσσώμενος δὲ τῷδε παραδώσω νέμειν.

IV.

γεγῶσαν ἐσθλοῦ πατρὸς Ἡλίου τ᾽ ἄπο. Med. 405.
οἵδε γὰρ πατρὸς
ἐσθλοῦ γεγῶτες δυστυχοῦσ᾽ ἀναξίως. Heracl. 234 sq.

V.

cf. Hipp. II.

VI.

εἴθ᾽ ἦν ἐμαυτὸν προσβλέπειν ἐναντίον
στάνθ᾽ ὡς ἐδάκρυσ᾽ οἷα πάσχομεν κακά. Hipp. 1078 sq.

καὶ τλῆθι τοὺς σοὺς προσβλέπειν ἐναντίον
ἐχθρούς. Heracl. 943 sq.

αἰσχύνομαί σε προσβλέπειν ἐναντίον. Hec. 968.

VII.

ἀλλ᾽ ἐκ πατρῴας φυγὰς ἀλητεύων χθονός. Hipp. 1048.
ἀλλ᾽ ἐκπεσοῦσα τῆσδ᾽ ἀλητεύσω χθονός. Heracl. 515.

VIII.

Ἱππόλυτος οὐκέτ᾽ ἔστιν, ὡς εἰπεῖν ἔπος. Hipp. 1162.
εἰ γέροντος εἵνεκα
τύμβου, τὸ μηδὲν ὄντος, ὡς εἰπεῖν ἔπος,
παίδων τε τῶνδ᾽ εἰς ἄνιλον ἐμβήσεις πόδα. Heracl. 166 sqq.

IX.

δυοῖν γερόντοιν δὲ στρατηγεῖται φυγή. Heracl. 39.
εἰ δὲ τῶνδε προσθίξει χερί,
δυοῖν γερόντοιν οὐ καλῶς ἀγωνιεῖ. 652 sq.

X.

κἂν ἀπαλλαγὴ πόνων
καὶ νόστος ὑμῖν εὑρεθῇ ποτ᾽ ἐκ θεῶν ... Heracl. 586 sq.
στρατὸς δ᾽ ἐπῄνεσ᾽, εἴς τ᾽ ἀπαλλαγὰς πόνων
καλῶς λελέχθαι μῦθον εἴς τ᾽ εὐψυχίαν. 811 sq.

XI.

τί δῆτα φήσεις ....
τί ῥυσιασθεὶς πόλεμον Ἀργείοις ἔχειν; Heracl. 162 sq.
οὐ βούλομαί σε πόλεμον Ἀργείοις ἔχειν. 265.
Similis est iteratio Aesch. Suppl. 341. 439. 950.

XII.

μέλει δέ μοι
μάλιστ᾽ ἀδελφῶν. τῶνδε κἀμαυτῆς πέρι
θέλω πυθέσθαι. Heracl. 480 sqq.
κἀξαγγέλλομαι
θνῄσκειν ἀδελφῶν τῶνδε κἀμαυτῆς ὕπερ. 531 sq.

Quae tamen repetitio vix satis percipitur, cum priore versu *ἀδελφῶν* et *τῶνδε* voces maiore pausa segregentur.

XIII.

τλημονεστάτην δὲ σὲ
πασῶν γυναικῶν εἶδον ὀφθαλμοῖς ἐγώ. Heracl. 570 sq.
ἀλλ᾽ ὦ μέγιστον ἐκπρέπουσ᾽ εὐψυχίᾳ
πασῶν γυναικῶν. 597 sq.
εὐτεκνωτάτην δὲ σὲ
πασῶν γυναικῶν δυστυχεστάτην θ᾽ ὁρῶ. Hec. 581 sq.

XIV.

νέος γενέσθαι κἀποτίσασθαι δίκην
ἐχθρούς. Heracl. 852 sq.
ἐχθροὺς λαβόντα μὴ ἀποτίσασθαι δίκην. 882.

Cresphontes.

I.

κἀγὼ μὲν ἀστῶν σύλλογον ποιήσομαι. Heracl. 335.
ἐχρῆν γὰρ ἡμᾶς σύλλογον ποιουμένους . . . Cresph. fr. 452, 1.

II.

κἀπάξομαί γε νερτέραν ὑπὸ χθόνα. Alc. 47.
εἰ μὲν γὰρ οἰκεῖ νερτέρας ὑπὸ χθονός. Cresph. fr. 454, 1.
ἥξω πρὸς ὑμᾶς νερτέρᾳ δώσων χθονί. Herc. 335.

Alope.

I.

ἀλλ᾽ οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι
στείχουσι. Med. 46 sq.
ὁρῶ μὲν ἀνδρῶν τόνδε γυμνάδα στόλον
στείχοντα θεωρὸν ἐκ τρόχων πεπαυμένον. Alop. fr. 106.

II.

cf. Hipp. XII.

Aeolus.

cf. Hipp. XIII.

Andromacha.

I.

ᾧ προσπεσοῦμαι καὶ περιπτύσσων χέρας
ὄνομα καλῶν σὸν τὴν φίλην ἐν ἀγκάλαις
δόξω γυναῖκα καίπερ οὐκ ἔχων ἔχειν. Alc. 350 sqq.
δάκρυά τε λείβων καὶ περιπτύσσων χέρας. Androm. 417.

II.

ὧν δ᾽ εἵνεχ᾽ ἥκω δεῦρ᾽ ὑποστρέψας πάλιν,
λέξω. Alc. 1019 sq.
ὧν δ᾽ εἵνεκ᾽ ἦλθον, σημανῶ, σὺ δ᾽ ἐνδέχου. Andr. 1238.
cf. Hel. 144. Or. 611. Ion. 332.

III.

cf. Alc. I.

IV.

λόγων ματαίων εἵνεκ᾽ ἐκπεσεῖ χθονός. Med. 450.
ὅστις κακοῖσιν ἐσθλὸς ὢν ὅμοιος ᾖ,
λόγων ματαίων εἰς ἅμιλλαν ἐξιών. Dict. fr. 347, 2 sq.
παύσασθον ἤδη — λῷστα γὰρ μακρῷ τάδε —
λόγων ματαίων, μὴ δύο σφαλῆθ᾽ ἅμα. Androm. 691 sq.
ἀλλ᾽ ἀποστέλλου χθονὸς
λόγους ματαίους οὕσπερ ἤνεγκω λαβών. Suppl. 582 sq.

V.

ἐᾷ δ᾽ Ἰάσων; οὐδὲ ταῦτ᾽ ἐπῄνεσα. Med. 707.
ὦ παῖ, τὸ λίαν οὔτ᾽ ἐκεῖν᾽ ἐπῄνεσα,
ὅτ᾽ . . . . Androm. 866 sq.
πατὴρ δ᾽ ἐς αὑτὸν ἀμαθίαν ὀφλισκάνει
ὄψιν τυφλώσας — οὐκ ἄγαν σφ᾽ ἐπῄνεσα. Phoen. 763 sq.

VI.

καὶ δὴ δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος
στείχοντ᾽ ὀπαδῶν. Med. 1118 sq.
καὶ μὴν δέδορκα τόνδε Πηλέα πέλας
σπουδῇ τιθέντα δεῦρο γηραιὸν πόδα. Andr. 545 sq.
καὶ μὴν δέδορκα τόνδε, σὸν λέγω πόσιν,
λήξαντα μόχθον πρὸς δόμους ὡρμημένον. El. 339 sq.

Hac condicione frequentissimum principium est: ἀλλ᾽ εἰσορῶ γὰρ . . . Aesch. Prom. 941. Eur. Hipp. 51. Hec. 724. Herc. 138. El. 107. Or. 725. Ba. 1165.

ἀλλ᾽ ἐσορῶ γὰρ in hypermetri anapaestici initio: Herc. 441.

cf. Hipp. II et Hec. XIV.

VII.

ὡς ταῦτ᾽ ἄραρε, κοὐκ ἔχεις τέχνην ὅπως
μενεῖς παρ᾽ ἡμῖν. Med. 322 sq.
ὡς τοῦτ᾽ ἄραρε, κοὐ μενῶ πόσιν μολεῖν. Andr. 255.

VIII.

cf. Hipp. VI.

IX.

εὐδαιμονοίης νοῦν ἔχων ὅσον σε δεῖ. Hipp. 105.
λέγω σ᾽ ἐγὼ νοῦν οὐκ ἔχειν ὅσον σε δεῖ. Andr. 252.
τὰς δὲ πρὶν φρένας
οὐκ εἶχες ὑγιεῖς, νῦν δ᾽ ἔχεις οἵας σε δεῖ. Bacch. 947 sq.
cf. Ion. I. et Bacch. XIV.

X.

πολλοὶ δ᾽ ἔπιπτον. Heracl. 838.
πολλοὶ δ᾽ ἔπιπτον μιγάδες. Andr. 1142.
πολλοὶ δ᾽ ἔπιπτον κρᾶτας αἱματούμενοι. Phoen. 1149.

XI.

λαβοῦ, πάτερ, μου καὶ κατόρθωσον δέμας. Hipp. 1445.
ἄκουσον, εἰ καὶ σοῖς φίλοις ἀμυνάθειν
χρῄζεις, τὸ πραχθὲν σὺν κατορθώσας δέμας. Andr. 1079 sq.

XII.

κἀγὼ μὲν ηὔδων τῷ γαμοῦντι μήτε σοὶ
κῆδος συνάψαι . . . Andr. 619 sq.
κῆδος συνάψας (quae antecesserunt verba exciderunt).
Andr. 648.
ἐγὼ δὲ νύμφας ἠκροθινιαζόμην,
κήδη συνάπτουσ᾽. Herc. 476 sq.

XIII.

εἶτ᾽ ἐκφοβηθεῖσ᾽ αἰχμαλωτίδος φόβῳ
γυναικός . . . Andr. 962.
ναί, καὶ γυναικὸς αἰχμαλωτίδος φόβῳ. 1059.

XIV.

ἕρπε δεῦρ᾽ ὑπ᾽ ἀγκάλας, βρέφος,
ξύλλυε μητρὸς δέσμ᾽. Andr. 722 sq.
ἡγοῦ, τέκνον, μοι δεῦρ᾽ ὑπ᾽ ἀγκάλαις σταθείς,
σύ τ᾽, ὦ τάλαινα. 747 sq.

XV.

οἳ δ᾽ ὀξυθήκτοις φασγάνοις ὡπλισμένοι . . . . Andr. 1118.
ἔνθ᾽ Ἀχιλλέως πίτνει
παῖς ὀξυθήκτῳ πλευρὰ φασγάνῳ τυπείς. 1149 sq.

XVI.

ἐπίφθονόν τι χρῆμα θηλείας φρενὸς
καὶ συγγάμοισι δυσμενὲς μάλιστ' ἀεί. Andr. 181 sq.

ἀνειμένον τι χρῆμα πρεσβυτῶν γένος
καὶ δυσφύλακτον ὀξυθυμίας ὕπο. 727 sq.

Cf. etiam Phoen. 198:

φιλόψογον δὲ χρῆμα θηλειῶν ἔφυ.

Hecuba.

I.

cf. Hipp. III.

II.

οὔτ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄψεταί ποτε
ζῶντας τὸ λοιπόν. Med. 803 sq.

οὐ παῖδας ὄψει ζῶντας, οὓς ἔκτειν' ἐγώ. Hec. 1046.

III.

φεύγουσα καὶ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώτατον. Med. 796.
. . . *καὶ γαῖαν, ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον.* 1328.
. . . *δείσας δέδρακεν ἔργον ἀνοσιώτατον.* Hec. 792.
ὅστις μ' ἐπάρας ἔργον ἀνοσιώτατον . . . Or. 286.

IV.

νῦν οὖν τί ταῦτα σοῖς ἁμιλλῶμαι λόγοις; Hipp. 971.
τῷ μὲν δικαίῳ τόνδ' ἁμιλλῶμαι λόγον. Hec. 271.
ἄκουε δή νυν, ὡς ἁμιλληθῶ λόγοις
πρὸς νουθετήσεις σάς. Herc. 1255 sq.
ἄλλοισι δὴ 'πόνησ' ἁμιλληθεὶς λόγῳ
τοιῷδ'. Suppl. 195 sq. (cf. etiam e. g. Hel. 165).

ἁμιλλᾶσθαι verbum ab Euripide priore aetate in deliciis habitum non magis quam *ἅμιλλα λόγου, ἀγὼν λόγου, ἐξαμιλλᾶσθαι* apud ullum alium poëtam comparet: neque mirum, ut controversiae sophistarum propriae in unius Euripidis dialogis occurrunt, sic etiam eas voces et locutiones, quae 'verbis litigare' significant, apud illum poëtam solum legi.

Praeterea adnotandum est Suppl. 195 metro a ceteris versibus differre: etenim *ἁμιλλᾶσθαι* et *λόγῳ* verborum copulatio riguit in formulam.

V.

κραυγῆς ἀκούσας σῆς ἀφικόμην, πάτερ,
σπουδῇ. Hipp. 902 sq.

κραυγῆς ἀκούσας ἦλθον. Hec. 1109.

VI.

ὦ θεῖον ὀδμῆς πνεῦμα, καὶ γὰρ ἐν κακοῖς
ὢν ἠσθόμην σου κἀνεκουφίσθην δέμας . . .
ὁρᾷς με, δέσποιν᾽, ὡς ἔχω, τὸν ἄθλιον; Hipp. 1391 sqq.
ὦ φίλτατ᾽, ᾐσθόμην γάρ, Ἀγάμεμνον, σέθεν
φωνῆς ἀκούσας, εἰσορᾷς ἃ πάσχομεν; Hec. 1114 sq.

cf. So. Ai. 14 sqq. OC. 891 sq. OR. 1325 sq. Eur. Hipp. 85 sq.

VII.

οὐχ ἕλξετ᾽ αὐτόν, δμῶες; Hipp. 1084.
οὐχ ἕλξετ᾽ αὐτόν, δμῶες, ἐκποδὼν βίᾳ; Hec. 1282.

VIII.

ἔασον, ὦ παῖ· ταῦτ᾽ ἐγὼ θήσω καλῶς. Hipp. 521.
τὰ δ᾽ ἄλλα θάρσει· πάντ᾽ ἐγὼ θήσω καλῶς. Hec. 875.
εἰ δὲ μὴ βούλει φρονεῖν εὖ, τἄμ᾽ ἐγὼ θήσω καλῶς. Iph. Aul. 401.
τὰ πρὸς πόλιν δὲ τῷδ᾽ ἐγὼ θήσω καλῶς. Or. 1664.
ἀλλ᾽ ἐκποδὼν ἄπελθε καὶ σαυτῆς πέρι
φρόντιζ᾽· ἐγὼ δὲ τἀμὰ θήσομαι καλῶς. Hipp. 708 sq.

cf. Med. 926. Andr. 378. Ba. 49. Iph. Aul. 672. El. 648. Herc. 605.

IX.

σεμνή γε μέντοι κἀπίσημος ἐν βροτοῖς. Hipp. 103.
δεινὸς χαρακτὴρ κἀπίσημος ἐν βροτοῖς
ἐσθλῶν γενέσθαι. Hec. 379 sq.

X.

cf. Heracl. VI.

XI.

ἀλλ᾽ ὅμως εἰρήσεται. Heracl. 928. Hec. 825. Ba. 776.

Variae formulae extant ad idem significandum:

ἀλλ᾽ ὅμως φράσω. Hec. 219.
ἀλλ᾽ ὅμως ἐρῶ. Phoen. 438.
λέξω δ᾽ ὅμως. Ion. 934. Or. 560.
φράσω δ᾽ ὅμως. So. Ant. 234.

ὅμως δὲ λέξω in versus trimetri principio Phil. 1324.

XII.

τί δῆτα βούλει τῶν πεπραγμένων μαθεῖν; Heracl. 667.
τί δῆτα βούλει δεύτερον μαθεῖν ἐμοῦ; Hec. 991.
τί δῆτα βούλει; Iph. T. 734.
τί δῆτα χρῄζεις; So. OR. 622.

XIII.

ὦ παῖδες, οἰχόμεσθα· λύεται μέλη
λύπῃ. Heracl. 602 sq.
οἲ ᾽γώ· προλείπω· λύεται δέ μου μέλη. Hec. 438.

XIV.

καὶ μὴν ὅδ᾽ αὐτὸς ἔρχεται σπουδὴν ἔχων. Heracl. 118.
καὶ μὴν Ὀδυσσεὺς ἔρχεται σπουδῇ ποδός. Hec. 216.

XIV[a].

cf. Heracl. XIII.

XV.

δούλειον ἦμαρ εἰσπεσοῦσ᾽ ἀναξίως. Andr. 99.
δούλειον ἦμαρ εἶδες. Hec. 56.

Et ei quos sub XIII notavi loci et hi Homeri imitationi debentur.

XVI.

δεῖ σε . . .
σαίρειν τε δῶμα τοὐμὸν ἐκ χρυσηλάτων
τευχέων χερὶ σπείρουσαν Ἀχελῴου δρόσον. Andr. 166 sqq.

σαίρειν τε δῶμα κερκίσιν τ᾽ ἐφεστάναι
λυπρὰν ἄγουσαν ἡμέραν μ᾽ ἀναγκάσει. Hec. 363 sq.

XVII.

τίς οὐ σίδηρον προσφέρει, τίς οὐ πέτρον,
βάλλων, ἀράσσων; Andr. 1153 sq.

θὴρ ὣς διώκω τὰς μιαιφόνους κύνας . . . .
βάλλων, ἀράσσων. Hec. 1173. 1175.
πᾶς ἀνὴρ ἔσχεν πόνον
βάλλων, ἀράσσων. Iph. T. 309 sq.

Haec omnia leguntur, ut par est, in nuntiorum narrationibus: quae partes tragoediae saepius sollemnes formulas exhibent: cf. Andr. X. Hel. XXVI. Herc. XII.

Similia etiam in recentioribus fabulis Sophocleis extant:

ἐσπᾶτο γὰρ πέδονδε καὶ μετάρσιος
βοῶν, ἰύζων. Trach. 786 sq.

in Hylli narratione.

ἀγρίαις
κατεῖχ᾽ ἀεὶ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις
βοῶν, στενάζων. Phil. 9 sqq.

in prologo: prologos autem in fabulis Euripidis et in postremis fabulis Sophoclis enarrationi inservire, ut non aliter quam nuntiorum narrationes epicae tragoediarum partes sint, notissimum est.

cf. *σὺν δ᾽ ὁμαρτοῦσιν φίλοι*
κλαίοντες, οἰκτίροντες. Orest. 950 sq.
ῥιπτοῦντες, ἐκβάλλοντες. Achaeus, fr. 24, 1.

XVIII.

ὦ φίλταται γυναῖκες, ὡς κακὸν κακῶν
διάδοχον ἐν τῇδ᾽ ἡμέρᾳ πορσύνεται. Andr. 802 sq.
παρακαλεῖ δ᾽ ἐκεῖθεν αὖ
λύπη τις ἄλλη διάδοχος κακῶν κακοῖς. Hec. 587 sq.

XIX.

τίς ἂν κλύων τῶνδ᾽ οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ; Aeol. fr. 33, 2.

οὐκ ἔστιν οὕτω στερρὸς ἀνθρώπου φύσις,
ἥτις γόων σῶν καὶ μακρῶν ὀδυρμάτων
κλύουσα θρήνους οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ. Hec. 296 sqq.
κακῶν, ἐφ᾽ οἷσι πᾶς ἂν ἐκβάλοι δάκρυ. Ion. 924.
cf. ἐγὼ γὰρ ἐκβαλεῖν μὲν αἰδοῦμαι δάκρυ,
τὸ μὴ δακρῦσαι δ᾽ αὖθις αἰδοῦμαι τάλας. Iph. Aul. 451 sq.

XX.

γύναι, φίλον μὲν φέγγος ἡλίου τόδε. Dan. fr. 318, 1.
ὥστ᾽ εἰσορᾶν γε φέγγος ἡλίου τόδε. Hec. 250.

XXI.

ἐγὼ δ᾽ ἔρημος ἄπολις οὖσ᾽ ὑβρίζομαι. Med. 255.
δέσποιν᾽, ὄλωλας, οὐκέτ᾽ εἶ βλέπουσα φῶς,
ἄπαις ἄνανδρος ἄπολις, ἐξεφθαρμένη. Hec. 668 sq.
εὔπαις ποτ᾽ οὖσα, νῦν δὲ γραῦς ἄπαις θ᾽ ἅμα,
ἄπολις ἔρημος, ἀθλιωτάτη βροτῶν. Hec. 810 sq.

Eadem Hecuba sic queritur:

σὺ δ᾽ οὐκ ἔμ᾽, ἀλλ᾽ ἐγὼ σὲ τὸν νεώτερον
γραῦς ἄπολις ἄτεκνος ἄθλιον θάπτω νεκρόν. Tro. 1185 sq.

XXII. XXIII.

καὶ τἀμφὶ σοῦ μὲν ὧδ᾽ ἔχοντ᾽ ἐπίστασο,
τὰ δ᾽ ἀμφὶ παιδὸς τοῦδε παῖς ἐμὴ κρινεῖ. Andr. 430 sq.

καί μοι τὸ μὲν σὸν ὧδε φροιμίοις ἔχει. Hec. 1195.

καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν ὥστε μὴ στένειν πάθος
οὐκ ἂν δυναίμην ἐξαλείψασθαι φρενός. Hec. 589 sq.

Meleager.

κάλλιον οἶμαι τῆσδ᾽ — ἃ μὴ τύχοι ποτέ —
πόλεως ἁλούσης χεῖρας εἰς ἐχθρῶν πεσεῖν. Heracl. 511 sq.
εἰ δ᾽ εἰς γάμους ἔλθοιμ᾽ — ὃ μὴ τύχοι ποτέ —. Meleagr. fr. 529, 1.
φέρ᾽, ἢν ἕλῃς γῆν τήνδ᾽ — ὃ μὴ τύχοι ποτέ —. Phoen. 571.

Heracl. 511 quoque ὅ pro ἅ restituendum esse censet Lenting ep. crit. in Alc. p. 90. Deinde efficitur Meleagr. fr. 529, 1 ita esse interpungendum, ut ego distinxi. Apud Nauckium legis: *ἔλθοιμ᾽ — ὃ μὴ τύχοι — ποτέ.*

Hercules.

I.

βλέψον πρὸς αὐτήν, εἴ τι σῇ δοκεῖ πρέπειν
γυναικί. Alc. 1121.
βλέψον πρὸς αὐτούς, βλέψον. Alc. 390.
βλέψον πρὸς ἡμᾶς. Herc. 1227. Hel. 1442. Iph. Aul. 1238.

cf. in principio tetrametri trochaici catalectici

βλέψον εἰς ἡμᾶς. Iph. Aul. 320.

II.

κυνεῖ δ᾽ ὁ μέν τις χεῖρ᾽, ὁ δὲ ξανθὸν κάρα
παίδων. Med. 1141 sq.
ξύλον καθῆκε παιδὸς εἰς ξανθὸν κάρα. Herc. 993.

III.

φεῦ δεξιὰ χείρ, ἧς σὺ πόλλ᾽ ἐλαμβάνου . . . Med. 496.
ὦ δεξιὰ χείρ, ὡς ποθεῖς λαβεῖν δόρυ. Herc. 268.

IV.

cf. Hipp. XVIII.

V.

ἔα· τί χρῆμα; σὴν δάμαρθ᾽ ὁρῶ, πάτερ, . . . Hipp. 905.
ἔα· τί χρῆμα; τέκν᾽ ὁρῶ πρὸ δωμάτων. Herc. 525.
ἔα· τί χρῆμα; λαμπάδων ὁρῶ σέλας. Or. 1573.

adicio

ἔα· τίν᾽ ἄνδρα τόνδ᾽ ἐπὶ σκηναῖς ὁρῶ
θανόντα Τρώων; Hec. 733 sq.
ἔα· τίνας τούσδ᾽ ἐν πύλαις ὁρῶ ξένους; El. 341.

ἔα· τίν᾽ ὄχθον τόνδ᾽ ὁρῶ περίρρυτον
ἀφρῷ θαλάσσης; Andromed. fr. 124, 1 sq.
ἔα· τίν᾽ ὄχλον τόνδ᾽ ὁρῶ πρὸς αὐλίοις; Cycl. 222.
ἔα·
τί χρῆμα; μῶν ἐσφάλμεθ᾽ ἢ σαφῶς ὁρῶ
δόμων ἄνασσαν . . . .; Andr. 896 sq.
ἔα·
τί χρῆμα; καινὰς εἰσβολὰς ὁρῶ λόγων. Suppl. 92.
ἔα ἔα·
ὁρῶ γ᾽ ἐπ᾽ ἀκταῖς νομάδα κυματοφθόρον
ἁλιάετον. Polyid. fr. 637, 1 sqq.

cf. ἔα· τί λεύσσω; Ba. 1280.

VI.

ἀλλ᾽ ἦ τις εἰς σὸν οὖς με διαβαλὼν ἔχει
φίλων, νοσοῦμεν δ᾽ οὐδὲν ὄντες αἴτιοι; Hipp. 932 sq.
ἣ γυναικὸς εἵνεκα
λέκτρων φθονοῦσα Ζηνὶ τοὺς εὐεργέτας
Ἑλλάδος ἀπώλεσ᾽ οὐδὲν ὄντας αἰτίους. Herc. 1308 sqq.

VII.

τὰ κείνου τέκν᾽ ἔχων ὑπὸ πτεροῖς
σῴζω τάδ᾽ αὐτὸς δεόμενος σωτηρίας. Heracl. 10 sq.
οἵ θ᾽ Ἡράκλειοι παῖδες, οὓς ὑπὸ πτεροῖς
σῴζω νεοσσοὺς ὄρνις ὣς ὑφειμένους. Herc. 71 sq.,

quo loco praeter Heracl. 10 sq. hunc quoque versum respexisse videtur Euripides:

ἦ καὶ νεοσσὸν τόνδ᾽, ὑπὸ πτερῶν σπάσας (scil. κτενεῖς);
Andr. 441.

VIII.

τοιγὰρ πόνους δὴ μυρίους ὑπὲρ φίλων
ἤνεγκε. Heracl. 331 sq.
ἀτὰρ πόνων δὴ μυρίων ἐγευσάμην. Herc. 1353.
ἥκω γὰρ ἀνδρῶν συμμάχων κενὸν δόρυ
ἔχων πόνοισι μυρίοις ἀλώμενος. Orest. 688 sq.

IX.

cf. Cresph. II.

X.

cf. Andr. XII.

XI.

ὦ βάρβαρον σὺ θρέμμα καὶ σκληρὸν θράσος,
ἐγκαρτερεῖς δὴ θάνατον; Andr. 261 sq.

ταῖς συμφοραῖς γὰρ ὅστις οὐχ ὑφίσταται,
οὐδ' ἀνδρὸς ἂν δύναιθ' ὑποστῆναι βέλος
ἐγκαρτερήσας θάνατον. Herc. 1349 sqq.

XII.

καί τις τόδ' εἶπεν. Andr. 1104. Hel. 1589.
καί τις τόδ' εἶπεν ἄλλος εἰς ἄλλον δρακών. Herc. 951.

Haec Homeri imitationem dilucide prae se ferunt, dilucidius autem ceteris versus ille Herculis ad verbum fere ex Homerico:

ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον

expressus.

XIII.

εἰς τοῦτο δ' ἥκεις ἀμαθίας, δύστηνε σύ. Andr. 170.
εἰς τοῦτο δ' ἥξειν συμφορᾶς οἶμαί ποτε. Herc. 1294.
εἰς τοῦτο δ' ἦλθες ἀμαθίας ὥστ' ἤλπισας . . . El. 918.

XIV.

φεῦ φεῦ· βροτοῖσιν ὡς τὰ χρηστὰ πράγματα
χρηστῶν ἀφορμὰς ἐνδίδωσ' ἀεὶ λόγων. Hec. 1238 sq.

ἆρ' οὐκ ἀφορμὰς τοῖς λόγοισιν ἁγαθοὶ
θνητῶν ἔχουσι, κἂν βραδύς τις ᾖ λέγειν; Herc. 236 sq.

Multo propius quam Herc. 236 ad Hec. 1239 accedunt Phoen. 199 sq.:

σμικράς τ' ἀφορμὰς ἢν λάβωσι τῶν λόγων,
πλείους ἐπεισφέρουσιν·

(de mulieribus fiunt verba)
et Bacch. 266 sq.:

ὅταν λάβῃ τις τῶν λόγων ἀνὴρ σοφὸς
καλὰς ἀφορμάς, οὐ μέγ' ἔργον εὖ λέγειν.

ἀφορμή 'locus opportunus a quo quis proficisci possit' sive 'occasio' apud priores duos tragicos poëtas frustra quaeres, contra apud Thucydidem et oratores Euripidi aequales non raro reperies: en novum exemplum, quo Euripidem cum prosae orationis scriptoribus magis quam cum poëtis ipsis concinere demonstretur.

XV.

φεῦ φεῦ· τίς οὕτω δυστυχὴς ἔφυ γυνή; Hec. 785.
φεῦ φεῦ· τίς ἀνδρῶν ὧδε δυσδαίμων ἔφυ; Herc. 1195.

XVI.

cf. Hec. IV.

XVII.

τὸ φῶς δ' ἀνάγκην προστίθησι σωφρονεῖν. Meleagr. fr. 528, 2.
ἐπεὶ δ' ἀνάγκην προστιθεῖ ἡμῖν θανεῖν . . . Herc. 710.
προσθεὶς δ' ἀνάγκην σιτοποιὸν ἐν δόμοις. Hec. 362.

ἀνάγκην προστιθέναι non legitur nisi in his tribus eisdemque aequalibus fabulis.

Supplices.

I.

cf. Heracl. III.

II.

cf. Med. II.

III.

cf. Andr. IV.

IV.

αὕτη, τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας; Med. 922.
Ἄδραστος ὄμμα δακρύοις[1] *τέγγων ὅδε.* Suppl. 21.

---

[1]) *δακρύοις* scripsi, *δάκρυσιν* libri. Opus videtur de utriusque dativi apud Euripidem usu disserere. Praesto quidem erant poëtae quinque formae

δάκρυσι, δάκρυσιν, δακρύοις, δακρύοισι, δακρύοισιν,

quibus usus est prout metro quaeque commendabatur. Vbi tamen salvo metro plures usurpari poterant, certae leges servatae sunt:

I. Ante consonam non minus *δάκρυσιν* quam *δακρύοις* scribere per metrum licet, sive prima syllaba brevis est sive ictu producitur. Eligitur autem ea forma, cuius ultima syllaba per se ipsa longa est i. e. *δακρύοις*:

a) ubi agitur de forma anapaestica

Tro. 509. Ion. 242. Or. 529. 1239. El. 193; *δάκρυσιν* Andr. 533 (in versu glyconeo; sed *δακρύοις* codex *C*, *δακρύοισι* codex *B*)

b) ubi agitur de forma cretica

Med. 25. 922. Iph. Aul. 496. 541. 1433. Herc. 1045. Or. 1410 Uno loco Suppl. 21 *δάκρυσιν* legitur.

II. Ubi et brevis et longa syllaba admittitur, praefertur *δακρύοις*:

a) in thesi ultimi pedis: Iph. Aul. 1175.

b) in arsi pedis tertii: Hel. 991. Phoen. 1441.

Adamatur enim in tertio trimetri pede spondeus.

III. Ubi et anapaestus et tribrachys admittitur, praefertur anapaestus.

Praeter Tro. 509. Ion. 242. Or. 529. 1239 sub I a) allatos — quibus locis non modo *δάκρυσιν* sed etiam *δάκρυσι* scribi poterat — Or. 135.

Ergo ubicunque duae formae poëtae praesto erant, quarum utraque pariter versui conveniret, elegit *δακρύοις*. Qui autem huic regulae repugnant loci, emendandi sunt: Andr. 533 (cf. supra) et Suppl. 21. Versus Phoen. 1522 et Or. 1309 fidem non habent, cum codicibus corrupti tradantur.

Hel. 1189 pro *χλωροῖς τε τέγγεις δάκρυσι σὴν παρηίδα*
scriberem *χλωροῖς τε τέγγεις δακρύοις παρηίδα,*

nisi in posterioribus fabulis solutiones adamarentur:

cf. *μή νυν ἄγαν σὸν δάκρυσιν ἐκτήξῃς χρόα.* Hel. 1419

(ubi cave conicias *δακρύοις τήξῃς*; nam *ἐκτήκειν* sollemne est verbum in hac locutione; cf. Or. 529: *δακρύοις γέροντ᾽ ὀφθαλμὸν ἐκτήκω τάλας*.

Proxime ad Medeae versum accedunt:

αὕτη, τί . . . .
χλωρὰς τε τέγγεις δάκρυσι σὴν παρηίδα; Hel. 1186. . . . 1189.

et μῆτερ, τί σιγῇ δακρύοις τέγγεις κόρας; Iph. Aul. 1433.

Adde

σὺ δ' ὄμμα παῦσαι δακρύοις τέγγων τὸ σόν. Iph. Aul. 496.

Aliis locis varia verba copulata sunt:

κόρας
δακρύοισι τέγξας. El. 502.
δακρῦσαι βλέφαρα. Hel. 948.
δακρύοις θ' ὑγράνασ' εὐγενῆ παρηίδα. Ion. 242.
κἄπειτα λείβεις δάκρυ' ἀπ' ὀμμάτων σέθεν; Iph. Aul. 650.

V.

τοσαῦτα μέντοι τῶν ἐμῶν πόνων πέρι
ἔλεξ'· ἅμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων. Med. 545 sq.

κομψός γ' ὁ κῆρυξ καὶ παρεργάτης λόγων.
ἐπεὶ δ' ἀγῶνα καὶ σὺ τόνδ' ἠγωνίσω,
ἄκου'· ἅμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων. Suppl. 426 sqq.

ad vs. 427 cf. Hel. XXXIII.

VI.

σῖγα δ' ἕξομεν στόμα. Hipp. 660.
σῖγ', Ἄδραστ', ἔχε στόμα. Suppl. 513.

τί βλέφαρα τέγγεις δάκρυσι; πρὸς τί δ' οἰκτρὸς εἶ; Hel. 456.
προσεῖπε δακρύοις, ὥστε σημῆναι φίλα. Phoen. 1441.

Huiusmodi senarios in prioribus fabulis frustra quaeres, in quibus δακρύοις formam poëta metitur ◡◡– vel –◡– neque tamen ullo loco –◡–, δάκρυσι(ν) autem forma omnino non utitur.

VII.

cf. Hipp. II.

Suppl. 1031 proxime accedit ad Hipp. 899.

VIII.

cf. Iph. T. XVI.

IX.

Ταφίων ὅς ποτ᾽ ἐξεῖλες πόλιν
στρατηλατήσας κλεινὰ Καδμείων δορός. Herc. 60 sq.
ἐγὼ γὰρ δαίμονος τοὐμοῦ μέτα
στρατηλατήσω κλεινὸς ἐν κλεινῷ δορί. Suppl. 592 sq.

X.

ἔνθεν αἷμα συγγενὲς φυγὼν
Τυδεὺς . . . Oen. fr. 562, 2 sq.
Τυδεὺς μὲν αἷμα συγγενὲς φεύγων χθονός.
Suppl. 148.

XI.

πόλις δὲ σὴ
μόνη δύναιτ᾽ ἂν τόνδ᾽ ὑποστῆναι πόνον. Suppl. 188 sq.
πρώτη κελεύεις τόνδ᾽ ὑποστῆναι πόνον; 345.

Troades.

I.

καὶ πῶς ἂν αὑτὸς κατθάνοι τε καὶ βλέποι; Alc. 142.
οὐ ταὐτόν, ὦ παῖ, τῷ βλέπειν τὸ κατθανεῖν.
Troad. 632.

III.

παῖδας δὲ θρέψαιμ᾽ ἀξίως δόμων ἐμῶν. Med. 562.
Μενέλαε, προγόνων ἀξίως δόμων τε σῶν
τῖσαι δάμαρτα. Troad. 1033 sq.

III.

σὺ δ᾽ ἂν γένοιό γ᾽ ἀθλιωτάτη γυνή. Med. 818.
σύ τ᾽ ὦ γεραιὰ δυστυχεστάτη γύναι,
ἕπου. Troad. 1269 sq.

cum quo versu cf.:

νῦν δ᾽ εἴ τις ἄλλη δυστυχεστάτη γυνή. Andr. 6.

IV.

ἄλλως δ᾽ ἐμόχθουν καὶ κατεξάνθην πόνοις. Med. 1030.
μάτην δ᾽ ἐμόχθουν καὶ κατεξάνθην πόνοις. Tro. 760.

V.

ὁρῶ δὲ καὶ Κρέοντα τῆσδ᾽ ἄνακτα γῆς
στείχοντα καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων. Med. 269 sq.
τίν᾽ αὖ δέδορκα τόνδ᾽ Ἀχαϊκὸν λάτριν
στείχοντα καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων; Tro. 708.

VI.

δείκνυσι δ᾽ ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν. Med. 1120.
μῶν ἐκ θεῶν τι καινὸν ἀγγελεῖς ἔπος; Tro. 55.
Ταλθύβιος ἥκω καινὸν ἀγγελῶν λόγον. 238.

VII.

ὦ καλλιφεγγὲς Ἥλι᾽, ὥς μ᾽ ἀπώλεσας. Phaeth. fr. 781, 11.
ὦ καλλιφεγγὲς ἡλίου σέλας τόδε. Tro. 860.

VIII.

ἀλλ᾽ ὣς γενέσθω. Hec. 888. Tro. 726. Iph. T. 603.

IX.

cf. Hec. XXI.

X.

Ἄπολλον, οἵοις φροιμίοις ἄρχει λόγου. Herc. 538.
τί δ᾽ ἔστιν; ὥς μοι φροιμίων ἄρχει κακῶν. Tro. 712.
οἰχόμεσθ᾽· οὐκ εὐπροσώποις φροιμίοις ἄρχει λόγου. Phoen. 1336.
cf. Med. 663 sq. Hipp. 568. Herc. 1179. Ion. 753.

Hanc locutionem revera poëticam Euripides ex Aeschylo videtur desumpsisse; vide Ag. 1216. Suppl. 830. Apud Sophoclem neque φροίμιον neque προοίμιον comparet.

XI.

ὦ τέκν᾽, ὁ φύσας χὠ τεκὼν ὑμᾶς πατὴρ
ἀπώλεσ᾽. Herc. 1367 sq.
οἵ τε γῆς ἔνερθ᾽ ἀδελφοὶ χὠ τεκὼν ἡμᾶς πατήρ.
Tro. 459.
τάλαιν᾽ ἐκείνη χὠ κτανὼν αὐτὴν πατήρ. Iph. T. 565.

XII.

σὺ μὲν καθ᾽ Ἑλλάδ᾽ ἐκβαλὼν κόμπους κενούς.... Herc. 148.
ὦ πολλὰ κόμπους ἐκβαλὸν φίλον στόμα. Tro. 1180.

XIII.

δὸς τούσδε τύμβῳ καί περίστειλον νεκρούς. Herc. 1360.
πέπλοισιν ὡς περιστείλῃς νεκρὸν
στεφάνοις θ᾽, ὅση σοι δύναμις. Tro. 1143 sq.
cf. Or. I.

XIV.

κἄπειτ᾽ ἐγώ σοι σύμμαχος γενήσομαι; Suppl. 246.
ταῖς θεαῖσι πρῶτα σύμμαχος γενήσομαι. Tro. 969.
cf. εἴθ᾽ ὦ βραχίων, ...
ἡνίκα ξὺν Ἡρακλεῖ
Σπάρτην ἐπόρθεις, σύμμαχος γένοιό μοι. Heracl. 740 sqq.

XV.

τοὺς μὲν πρὶν ἐχθροὺς Τρῶας εὐφρᾶναι θέλω,
στρατῷ δ᾽ Ἀχαιῶν νόστον ἐμβαλεῖν πικρόν. Tro.
65 sq.
δύστηνον αὐτοῖς νόστον ἐμβαλεῖν θέλω. 75.

XVI.

ἀλλὰ παῖς ἐμὴ
μαινὰς θοάζει δεῦρο Κασάνδρα δρόμῳ. Tro. 306 sq.
οὐ γὰρ ὀρθὰ πυρφορεῖς
μαινὰς θοάζουσ᾽ . . . . 348 sq.

Alexander.

ἧπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία. Med. 14.
ἣ τοῖσιν ἄλλοις γίγνεται σωτηρία. Alex. fr. 59, 2.
(ἣ Barnesius, ἃ libri).

Melanippe.

νῦν οὖν ἐπαινῶ σωφρονεῖν τέ μοι δοκεῖς. Med. 884.
τὰ τυγχάνοντα δ' ὅστις εὖ φέρει βροτῶν
σοφὸν νομίζω σωφρονεῖν τέ μοι δοκεῖ. Melan. fr. 507,
quod utrius Melanippae fragmentum sit, nescimus.

Electra.

I.

ἔχω σ' ἀέλπτως, οὔποτ' ὄψεσθαι δοκῶν. Alc. 1134.
ΗΛ. ὦ χρόνῳ φανείς,
ἔχω σ' ἀέλπτως. ΟΡ. κἀξ ἐμοῦ γ' ἔχει χρόνῳ.
ΗΛ. οὐδέποτε δόξασ'. ΟΡ. οὐδ' ἐγὼ γὰρ ἤλπισα. El. 578 sqq.

II.

καὶ νῦν γέ φημι καὶ τελευτήσω τάδε. Alc. 374.
καὶ νῦν γέ φημι κοὐκ ἀπαρνοῦμαι, τέκνον. El. 1057.

III.

δι' ὀδύνας ἔβας,
σάφ' οἶδα. Alc. 874 sq.
σάφ' οἶδα, δι' ὀδύνας ἔβας. El. 1210.
δι' ὀδύνας ἔβας. Phoen. 1561.

IV.

πέπλοι δὲ λεπτοὶ σῶν τέκνων δωρήματα
λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος. Med. 1188 sq.
καὶ λαβὼν μόσχου πόδα
λευκὰς ἐγύμνου σάρκας ἐκτείνων χέρα. El. 823 sq.

V.

μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω
μηδ' ἡσυχαίαν ἀλλὰ θατέρου τρόπου. Med. 807 sq.

ἀλλ᾽ ἔμοιγ᾽ εἴη πόσις
μὴ παρθενωπὸς ἀλλὰ τἀνδρείου τρόπου. El. 948 sq.,

ubi Nauckius pro *τἀνδρείου* reponi iubet *θατέρου*, quod mihi quoque probatur. Nam ut apud *ἕτερος* aptissime ita apud *ἀνδρεῖος* ineptissime collocatur articulus.

VI.

ὄλοιτο μὲν μή — δεσπότης γάρ ἐστ᾽ ἐμός — Med. 83.
δίκαια μέν νυν ἥδ᾽ ἔχει· σὺ δ᾽ οὐχὶ δρᾷς,
Φοῖβός τε Φοῖβος — ἀλλ᾽ ἄναξ γάρ ἐστ᾽ ἐμός,
σιγῶ. El. 1244 sqq.

VII.

cf. Andr. VI.

VIII.

τί χρῆμα; λέξον. Hipp. 876. El. 901.

IX.

cf. Hipp. XIII.

X.

ἐκεῖνος εἶ σύ — βούλομαι γὰρ εἰδέναι —
ὅς . . . . .; Heracl. 945 sq.
ἐκεῖνος εἶ σύ; ΟΡ. σύμμαχός γέ σοι μόνος. El. 581.

XI.

cf. Herc. XIII.

XII.

ἀλλ᾽ οὔτι μὴ φύγητε λαιψηρῷ ποδί. Hec. 1039.
οἵδ᾽ ἐκ δόμων βαίνουσι λαιψηρῷ ποδί. El. 549.
στῆσον φόβου μεθεῖσα λαιψηρὸν πόδα. Hel. 555.

qui versus praecipue in eo concinunt, quod omnes caesura hephthemimere inciduntur.

Verbum *λαιψηρός* in tragoediis Graecis non comparet nisi in fabulis Euripidis, qui illud ex epica poësi desumpsit.

XIII.

σὺ μὲν τὰ νέρθεν εὐτρεπῆ ποιοῦ, γύναι. Herc. 497.
δόμων δ᾽ ἔσω βᾶσ᾽ εὐτρεπὲς ποιήσομαι. El. 689.

χέρνιβας δὲ καὶ κατάργματα
οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη. Iph. T. 244 sq.

XIV.

ἥκω φέρων σοι σοῦ κασιγνήτου λόγους. El. 228.
ἥκω φέρων σοι τῶν ἐμῶν βοσκημάτων
ποίμνης νεογνὸν θρέμμ' ὑποσπάσας τόδε. 494 sq.

XV.

ποῦ γῆς ὁ τλήμων τλήμονας φυγὰς ἔχει; El. 233.
ἢ τὰς Ὀρέστου τλήμονας φυγὰς στένεις; 505.

Ion.

I.

οὐκ ἂν δύναιο πάντ' ἔχειν ἃ μή σε δεῖ. Alc. 63.
ὦ φιλτάτη παῖ, πάντ' ἔχεις ὅσων σε δεῖ. Ion. 1018.

II.

καὶ μὴν ἐγώ σοι πένθος ὡς φίλος φίλῳ
λυπρὸν συνοίσω τῆσδε· καὶ γὰρ ἀξία. Alc. 369 sq.

ἄλλως τε τὴν σὴν ἄλοχον οἰκτίρω, πάτερ,
ἄπαιδα γηράσκουσαν· οὐ γὰρ ἀξία· Ion. 618 sq.

adde μὴ σύ γ'· οὐ γὰρ ἄξιον. Hec. 408.
et μηδὲ πατρῷον δόμον
αἴσχυν'· ὁ γάρ τοι Τυνδάρεως οὐκ ἄξιος. Iph. Aul. 1030 sq.

Ion. 620 a Nauckio, Iph. Aul. 1032 a F. G. Schmidtio expuncti sunt.

III.

ἔσται τάδ' ἔσται (in trimetri initio). Alc. 328. Ion. 425. ἔσται τάδ'. frequens apud Euripidem formula in trimetri initio: Med. 731. Suppl. 1182. Tro. 87. Ion. 413. Or. 1041. Iph. Aul. 1033; apud Sophoclem comparet in postrema fabula eodem versus loco: Phil. 893.

cf. praeterea in trimetri initio: ἔσται τάδ' οὕτω. Hec. 898 et ἔσται δ' ἃ βούλει. Tro. 1053.

IV.

ἄπαιδές ἐσμεν. Med. 671. Ion. 304.
ἄτεκνός ἐστι. Ion. 65.

V.

καίτοι τί πάσχω; Med. 1049. Ion. 1385.

VI.

δίδωσι δ' αὐτῷ τίς; πέραινέ μοι λόγον. Med. 701.
τί χρῆμα δρᾶσαι; λέγε, πέραινε σοὺς λόγους. Ion. 1348.
⏑ – ⏑ – – ‖ ⏑⏑ | ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑

cf. *Μενέλαε, φέρε δή· διαπεράνωμεν λόγους.* Andr. 333.
et *τὸ πρᾶγμα δῆλον καὶ πέραιν' ὅπως λέγεις.* Or. 1118.

VII.

οὐκ οἶδα· τοῦ δὲ καί μ' ἀνιστορεῖς πέρι; Hipp. 92.
σιγῶ· πέραινε δ' ὧν σ' ἀνιστορῶ πέρι. Ion. 362.

VIII.

μηδὲ φαντάζου δόμων
πάροιθε τῶνδε, μή τιν' αἰσχύνην λάβῃς. Andr. 876 sq.

τοὺς λελεγμένους λόγους
σίγα πρὸς ἄνδρα, μή τιν' αἰσχύνην λάβω
διακονοῦσα κρυπτά. Ion. 394 sqq.

IX.

κοὐδέν σ' ὀνήσει δῶμα Νηρῆδος τόδε,
οὐ βωμὸς οὐδὲ ναός, ἀλλὰ κατθανεῖ. Andr. 161 sq.

ἀλλ' οὔτε βωμὸς οὔτ' Ἀπόλλωνος δόμος
σώσει σε. Ion. 1275 sq.

iteratio lenissima, cum non modo collocatio verborum sed etiam verba ipsa mutata sint.

X.

cf. Hec. XIX.

XI.

ἐπεὶ δ' ἀφῆκε πνεῦμα θανασίμῳ σφαγῇ.... Hec. 571.
πρόσπολοι διωκόμεσθα θανασίμους ἐπὶ σφαγάς. Ion. 1250.

XII.

ἀρκεῖ σιωπὴ γὰρ μαθεῖν ἃ βούλομαι; Herc. 1126.

*εἰ πρὸς τοῦ θεοῦ
κωλυόμεσθα μὴ μαθεῖν ἃ βούλομαι.* Ion. 390 sq.

cf. *τό τε στόμ᾽ εἰς ἔκπληξιν ἀνθρώπων ἄγει
τὸν νοῦν τ᾽ ἀπείργει μὴ λέγειν ἃ βούλεται.* Alcm. Psoph. fr. 68, 3 sq.

XIII.

*ἡμεῖς ἥκομεν νεκροὺς μέτα
θάψαι θέλοντες τῶν Πανελλήνων νόμον
σῴζοντες.* Suppl. 670 sqq.

*Φοίβου προφῆτις τρίποδος ἀρχαῖον νόμον
σῴζουσα.* Ion. 1322 sq.

XIV.

*ἦ πρῶτα μὲν λεὼς οὐκ ἐπακτὸς ἄλλοθεν,
αὐτόχθονες δ᾽ ἔφυμεν.* Erechth. fr. 362, 7 sq.

*εἶναί φασι τὰς αὐτόχθονας
κλεινὰς Ἀθήνας οὐκ ἐπείσακτον γένος.* Ion. 589 sq.

Haec tamen vix appellari potest iteratio.
cf. *οὐκ ἀστός, ἀλλ᾽ ἐπακτὸς ἐξ ἄλλης χθονός.* Ion. 290.

XV.

οὐκ εἰς τοσοῦτον ἀμαθίας ἐλθεῖν δοκῶ. Tro. 972.
εἰς γὰρ τοσοῦτον ἀμαθίας ἔλθοιμεν ἄν. Ion. 374.

qui versus ficti sunt ad exemplum Med. 371:

ὃ δ᾽ εἰς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο,

quamquam metrum non plane concinit. Etiam hac locutione usurpanda Euripides propius accedit ad pedestris orationis scriptores quam ad Sophoclem aut Aeschylum. Deest enim apud utrumque.

XVI.

παῦσαι λόγων τῶνδ᾽. El. 1123. Ion. 650.

XVII.

ὡς εἶδες ἁγνὰ Λοξίου χρηστήρια. Ion. 243.
πίμπρη τὰ σεμνὰ Λοξίου χρηστήρια. 974.

XVIII.

ἄκουε τοίνυν· οἶσθα Κεκροπίας πέτρας; Ion. 936.
(vs. 937 cum Badhamo delendus).

ἄκουε τοίνυν· οἶσθα γηγενῆ μάχην; Ion. 987.

Helena.

I.

ἐγὼ δὲ τὸν προκείμενον πόνον
Σθενέλου τυράννῳ παιδὶ πορσυνῶ μολών. Alc. 1149 sq
δίδωσι δ' οὐκ ἔμ' ἀλλ' ὁμοιώσασ' ἐμοὶ
εἴδωλον ἔμπνουν οὐρανοῦ συνθεῖσ' ἄπο
Πριάμου τυράννῳ παιδί. Hel. 33 sqq.

II.

cf. Suppl. IV.

III.

ἀλλ' οὐ γὰρ αὑτὸς πρὸς σὲ κἄμ' ἥκει λόγος. Med. 252.
σὺ δ' εἶ τίς; αὑτὸς γὰρ σὲ κἄμ' ἔχει λόγος. Hel. 558.

in quibus versibus quamquam metrum non prorsus concinit, tamen sonus adeo idem est, ut vix liceat cum Wesenero (l. c. p. 2) de fortuita repetitione cogitare.

IV.

cf. Hipp. XI.

V.

πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδοὺς
οὐκ οἶδ' ὁποίᾳ πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι. Med. 376 sq.
πολλοὺς δ' ἐν μέσῳ λόγους ἔχων
οὐκ οἶδ' ὁποῖον πρῶτον ἄρξωμαι τὰ νῦν. Hel. 630 sq.

VI.

τάχ᾽ ἐξ ὀπαδῶν χειρὸς ὠσθήσει βίᾳ. Med. 335.
ὀχληρὸς ἴσθ᾽ ὤν[1] *· καὶ τάχ᾽ ὠσθήσει βίᾳ.* Hel. 452.

VII.

cf. Hipp. IX.

VIII.

τῆς σῆς γὰρ ὡς χρὴ καρδίας ἀνθήψάμην. Med. 1360.
ἃ δ᾽ ἄξι᾽ ἡμῶν καὶ δίκαι᾽ ἡγούμεθα,
καὶ σῆς μάλιστα καρδίας ἀνθάψεται,
λέξω τάδ᾽ .... Hel. 959 sqq.

ἀνθάπτεσθαι verbum proprium Euripidis (cf. Med. 55. Hec. 275) non secus atque cetera ab hoc poëta introducta irridetur ab Aristophane. Comparet nimirum etiam apud Sophoclem uno Trach. versu 778. quam fabulam ad posteriorem poëtae aetatem revocandam esse, qua prope accedit ad poësin Euripidis, infra demonstrare conabor.

IX.

κλαίων ἄρ᾽ ἅψει τῶνδε κοὐκ ἐς ἀμβολάς. Heracl. 270.
ἐσθῆτά τ᾽ ἐξάλλαξον· οὐκ ἐς ἀμβολὰς
εὐεργετήσω σ᾽. Hel. 1297 sq.

οὐκ ἐς ἀμβολάς locutio frequens apud Herodotum Thucydidem Platonem in poësi tragica non usurpatur nisi ab Euripide.

X.

ὅτ᾽ οὖν σὺ Πηλεὺς καὶ πατρὸς κλεινοῦ γεγὼς (lacuna).
Andr. 647.
παισὶ γὰρ κλέος τόδε
κάλλιστον ὅστις ἐκ πατρὸς χρηστοῦ γεγὼς
εἰς ταὐτὸν ἦλθε τοῖς τεκοῦσι τοὺς τρόπους. Hel. 941 sqq.
δείξεις δὲ ποῦ μοι πατρὸς ἐκ ταὐτοῦ γεγώς; Iph. Aul. 406.
ποίας πολίτης πατρίδος Ἕλληνος γεγώς; Iph. T. 495.
σὺ δ᾽ ὦ τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννὺς γένους

---

[1]) De priore parte huius versus Euripidis propria cf. Aristoph. Ach. 456.

ξαίνεις ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γεγώς; fr. adesp. (Scyrii) 7 sq.

ἔνθ᾽, ὦ κρατίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφεὶς .... Soph. Phil. 3.

κᾆτα νουθετεῖς ἐμὲ
ἐλθών, ἀρίστου πατρὸς αἴσχιστος γεγώς; 1284 sq.

Non commemoravi Phoen. 628; nam versus 628—630 olim in fine mutilatos postea expletos esse inde colligo, quod versu 628 liber Marcianus, a quo in crisi exercenda profiscendum est, exhibet lectionem sine dubio falsam; deinde in versu 629 variam fuisse lectionem ex scholiis concluditur. Denique versus 630 exitus ex 627 repetitus est.

Quaeritur, cuius poëtae versus Scyriorum habendi sint. Etenim scripsit Sophocles fabulam quae *Σκύριοι*, Euripides fabulam quae *Σκύριαι* inscribitur: haec autem nomina in libris manu scriptis saepissime confunduntur. Cum vero fragmentum proxime accedat ad versum Philoctetae, non improbabile est et ipsum esse Sophocleum.

XI.

cf. Herc. XII.

XII.

cf. El. XII.

XIII.

cf. Herc. I.

XIV.

οὐκ᾽ ἔσθ᾽ ὅδ᾽ ἄλλος ἀντὶ σοῦ παιδός, γέρον. Herc. 519.

οὐκ ἔστιν ἄλλη σή τις ἀντ᾽ ἐμοῦ γυνή. Hel. 574.

XV.

λόγῳ πολίτης ἐστί, τοῖς δ᾽ ἔργοισιν οὔ. Erechth. fr. 362, 13.

τοῖς πράγμασιν τέθνηκα, τοῖς δ᾽ ἔργοισιν οὔ. Hel. 286.

τοῖς μὲν λόγοις ηὔφρανε, τοῖς δ᾽ ἔργοισιν οὔ. Or. 287.

Oppositio verborum *λόγος* et *ἔργον* imprimis apud Euripidem frequentissima est.

XVI.

τί χρῆμα θηρῶν καὶ τίνος χρείαν ἔχων; Suppl. 115.
τί χρῆμα θηρῶσ' ἱκέτις ὠρέχθης ἐμοῦ; Hel. 1238.

XVII.

σοὶ μὲν τάδ' εἶπον· παισὶ δ' Ἀργείων λέγω. Suppl. 1213.
σοὶ μὲν τάδ' αὐδῶ· συγγόνῳ δ' ἐμῇ λέγω. Hel. 1662.
σοὶ μὲν τάδ' αὐδῶ· σοὶ δέ, Πολύνεικες, λέγω. Phoen. 568.
σοὶ μὲν τάδ' εἶπον· προσπόλοις δ' ἐμοῖς λέγω. 778.

Adde:

σοὶ μὲν τάδ' εἶπον. El. 1276 sqq. et
πρὸς μὲν σ' ὅδ' ἡμῖν μῦθος· Iph. T. 1442.

quibus locis deus ad eundem, ad quem se loqui desiisse videtur modo indicasse, loqui pergit. Verba igitur illa propria significatione destituta valent hoc tantum: 'hucusque ad te pertinebat oratio mea et ad munera tua'.

XVIII.

μάλιστ'· ἀτὰρ δὴ καὶ τὸ σὸν θέλω μαθεῖν. Tro. 63.
Ἑλληνίς· ἀλλὰ καὶ τὸ σὸν θέλω μαθεῖν. Hel. 562.
in quibus versibus ut exitus optime ita principia minime concinunt, cum Tro. 63 prior versus pars sit

⏑ –, ⏑ – – ‖, Hel. 562 contra
– – ⏑, – ⏑ ‖.

Ceterum non licet Tro. 63 cum Sybelio[1]) θέλω vocis loco χρῄζω scribere. Nam quod haec vox et vs. 62 et 63 comparet, non mirandum est, cum altera persona loquatur.

XIX.

ἄνδρ' εἶχες οὐ κακίον' Αἰγίσθου πόσιν. El. 1081.
οὐδὲν κακίω Μενέλεω μ' ἕξεις πόσιν. Hel. 1423.

---

1) de repetitionibus verborum in fabulis Euripideis. Bonnae 1868. p. 55.

Metri et verborum collocationis discrepantia explicatur differentia eorum quae usurpanda erant verborum:

εἶχες — ἕξεις
Αἰγίσθου — Μενέλεω.

XX.

(θέλω) . . . τροφαῖα δεσπόταις
ἀποδοὺς θανεῖν τε ζῶν τε φέγγος εἰσορᾶν. Ion. 850 sqq.
φησὶ δ' – ◡ –
πόσιν τὸν ἀμὸν ζῶντα φέγγος εἰσορᾶν. Hel. 530 sq.

XXI.

cf. part. II cap. II. Ion.

XXII.

τίς δ' εἶ; πόθεν γῆς ἦλθες; ἐκ ποίας πάτρας
πέφυκας; Ion. 258 sq.
τίς δ' εἶ; πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπεστράφης πέδον; Hel. 83.

XXIII.

μῶν χρόνιος ἐλθών σ' ἐξέπληξ' ὀρρωδίᾳ; Ion. 403.
ὦ χρόνιος ἐλθὼν σῆς δάμαρτος ἐς χέρας. Hel. 566.

XXIV.

οὐκ ἀπαλλάξει; (in tetrametri trochaici catalectici initio)
Ion. 524.
οὐκ ἀπαλλάξει δόμων; Hel. 437.

XXV.

τἀπὶ τῷδε δὲ
ἐγώ τε σιγῶ καὶ σὺ μὴ φρόντιζ' ἔτι. Ion. 256 sq.
ὅτου δ' ἕκατι μήτε σὺ ζήτει μαθεῖν
ἐγώ τε σιγῶ· τί γὰρ ἂν ὠφελοῖμί σε; Hel. 156 sq.

XXVI.

κἀν τῷδε μόχθῳ πτηνὸς εἰσπίπτει δόμους
κῶμος πελειῶν. Ion. 1196 sq.
κἀν τῷδε μόχθῳ τοῦτ' ἄρα σκοπούμενοι
Ἕλληνες ἄνδρες Μενέλεῳ ξυνέμποροι
προσῆλθον ἀκταῖς. Hel. 1537 sqq.

κἀν τῷδε μόχθῳ γυμνὸν ὦμον εἰσιδὼν
ὁ πρόσθε τρωθεὶς στέρνα Πολυνείκους βίᾳ
διῆκε λόγχην. Phoen. 1396 sqq.

Phoen. locus cum Hel. arte cohaeret, cum utroque verba *κἀν τῷδε μόχθῳ* sequatur participium, cuius verbum contineat vim videndi.

XXVII.

ἀλλ' ἐκλιπὼν θεοῦ δάπεδ' ἀλητείαν τε σὴν.... Ion. 576.
τὴν δ' ἐνθάδ' ἐκλιποῦσ' ἀλητείαν πικράν. Hel. 934.

ubi quamquam schemata – – ⏑ – –́, ⏑⏑ ‖ ⏑ – – – ⏑ –́
et – – ⏑ – ⏑ – ‖ ⏑ – – – ⏑ –
discrepant, caesura fere eadem est.

XXVIII.

ἀλλὰ τἀπίλοιπα τῆς τύχης
εὐδαιμονοῖμεν, ὡς τὰ πρόσθε δυστυχῆ. Ion. 1456 sq.

εἰ καὶ τὰ λοιπὰ τῆς τύχης εὐδαίμονος
τύχοιτε, πρὸς τὰ πρόσθεν ἀρκέσειεν ἄν. Hel. 698 sq.

cf. *τὸ λοιπὸν εὐτυχοῖμεν ἀλλήλων μέτα.* Iph. T. 841.

XXIX.

ἐγὼ μὲν οὖν σοὶ καὶ συνεκπονεῖν θέλω
καὶ συμφονεύειν παῖδ'. Ion. 850 sq.

θέλω δὲ κἀγὼ σοὶ συνεισελθεῖν δόμους
καὶ συμπυθέσθαι παρθένου θεσπίσματα. Hel. 327 sq.

XXX.

εὖτ' ἐς κόλπους . . .
κρόκεα πέταλα φάρεσιν ἔδρεπον. Ion. 888 sq.

ὅς με χλοερὰ δρεπομέναν ἔσω πέπλων
ῥόδεα πέταλα . . . Hel. 244 sq.

XXXI.

οὗ παῖδ' Ἐρεχθέως Φοῖβος ἔζευξεν γάμοις[1]. Ion. 10.
ἐν τοῖσιν αὑτῆς δεῖ νιν ἐζεῦχθαι γάμοις. Hel. 1654.

---

[1]) sic libri (vel *οὗ παῖδ' ἐξ Ἐρ.*) priore parte versus depravata. Restituere conatus est hunc locum Usenerus (Mus. Rh. vol. XXIII p. 151 sqq.).

XXXII.

ΙΩΝ. ὄνομα τί σε καλεῖν ἡμᾶς χρεών;
ΚΡ. Κρέουσα μέν μοι τοὔνομ', ἐκ δ' Ἐρεχθέως
πέφυκα, πατρὶς γῆ δ' Ἀθηναίων πόλις. Ion. 259 sqq.
(ad vs. 259 cf. Heracl. 86: ὄνομα τί σε, γέρον, Μυκηναῖος ὠνόμαζεν λεώς;)
ΕΛ. ἀτὰρ τίς εἶ πόθεν; τίν' ἐξαυδᾶν σε χρή;
ΤΕΥ. ὄνομα μὲν ἡμῖν Τεῦκρος, ὁ δὲ φύσας πατὴρ
Τελαμών, Σαλαμὶς δὲ πατρὶς ἡ θρέψασά με. Hel. 86 sqq.
cf. πατὴρ μὲν ἡμῖν Οἰδίπους ὁ Λαΐου,
ἔτικτε δ' Ἰοκάστη με παῖς Μενοικέως,
καλεῖ δὲ Πολυνείκην με Θηβαῖος λεώς. Phoen. 288 sqq.

Λήδας μέν εἰμι παῖς, Κλυταιμνήστρα δέ μοι
ὄνομα, πόσις δὲ μοὐστὶν Ἀγαμέμνων ἄναξ. Iph. Aul. 827 sq.

XXXIII.

κἄγνων ἀγῶνα τόνδ' ἀγωνιούμενος. Heracl. 992.
ἐνταῦθ' ἀγῶνα δεινὸν ἠγωνίσμεθα. Ion. 939.
πρῶτον δ' ἀγῶνα μέγαν ἀγωνιούμεθα. Hel. 843.
cf. καίτοι καλόν γ' ἂν τόνδ' ἀγῶν' ἠγωνίσω. Alc. 648.

Ad. Hel. 843 spectat

ἔπειτ' ἀγῶνα πῶς ἀγωνιούμεθα; Orest. 1124.
cf. etiam Suppl. V.

XXXIV.

οὐ φρονῶ. τὰ φίλταθ' εὑρὼν εἰ φιλεῖν ἐφίεμαι: Ion. 521.
οὔπω φρονῶ μὲν εὖ, τὸ δ' (ὄμμα μου νοσεῖ: Hel. 575 cf. etiam Ion. 533); quae iteratio lenissima est.

XXXV.

τί δῆτα, θύγατερ, τοῦτο σοῖς ἐχθροῖς βλάβος; Ion. 998.
καὶ δὴ τί τοῦτ' Αἴαντι γίγνεται κακόν; Hel. 101.

quae iteratio dubito an fortuita sit.

XXXVI.

τερφθεὶς τοῦτο κεῖν' οὐκ ἠρόμην. Ion. 541.
ἐγὼ δ' ἀπέστην τοῦτ' ἐρωτῆσαι σαφῶς
ἡσθεῖσ', ἐπεί νιν εἶπέ μοι σεσωσμένον. Hel. 536 sq.

Verba in summa sententiarum similitudine plane diversa sunt.

XXXVII.

ΘΕ. Κλεινήν, γυναῖκες, ποῦ κόρην Ἐρεχθέως
δέσποιναν εὕρω; πανταχῇ γὰρ ἄστεως
ζητῶν νιν ἐξέπλησα κοὐκ ἔχω λαβεῖν.
ΧΟ. τί δ' ἔστιν, ὦ ξύνδουλε; τίς προθυμία
ποδῶν ἔχει σε, καὶ λόγους τίνας φέρεις;
ΘΕ. θηρώμεθ'· ἀρχαὶ δ' ἀπιχώριοι χθονὸς
ζητοῦσιν αὐτήν, ὡς θάνῃ πετρουμένη.
ΧΟ. οἴμοι τί λέξεις; οὔτι που λελήμμεθα
κρυφαῖον εἰς παῖδ' ἐκπορίζουσαι φόνον;
ΘΕ. ἔγνως· μεθέξεις οὐκ ἐν ὑστάτοις κακοῦ. Ion. 1107 sqq.

ΑΓΓ. Μενέλαε, μαστεύων σε κιγχάνω μόλις
πᾶσαν πλανηθεὶς τήνδε βάρβαρον χθόνα
πεμφθεὶς ἑταίρων τῶν λελειμμένων ὕπο.
ΜΕ. τί δ' ἔστιν; οὔ που βαρβάρων συλᾶσθ' ὕπο; Hel. 597 sqq.

ΑΓΓ. ὡς καίν' ἀκούσει πήματ' ἐξ ἐμοῦ τάχα.
ΘΕΟΚΛ. τί δ' ἔστιν; ΑΓΓ. ἄλλης ἐκπόνει μνηστεύματα
γυναικός· Ἑλένη γὰρ βέβηκ' ἔξω χθονός. Hel. 1513 sqq.
ΘΕ. ὦ δεινὰ λέξας· τίς δέ νιν ναυκληρία
ἐκ τῆσδ' ἀπῆρε χθονός; ἄπιστα γὰρ λέγεις. 1519 sq.

ΑΓΓ. ὦ ναοφύλακες βώμιοί τ' ἐπιστάται,
Θόας ἄναξ γῆς τῆσδε ποῦ κυρεῖ βεβώς;
καλεῖτ' ἀναπτύξαντες εὐγόμφους πύλας
ἔξω μελάθρων τῶνδε κοίρανον χθονός.

ΧΟ. τί δ' ἔστιν, εἰ χρὴ μὴ κελευσθεῖσαν λέγειν;
ΑΓΓ. βεβᾶσι φροῦδοι δίπτυχοι νεανίαι
Ἀγαμεμνονείας παιδὸς ἐκ βουλευμάτων
φεύγοντες ἐκ γῆς τῆσδε καὶ σεμνὸν βρέτας
λαβόντες ἐν κόλποισιν Ἑλλάδος νεώς.
ΧΟ. ἄπιστον εἶπας μῦθον. Iph. T. 1284 sqq.
ΑΓΓ. μέτεστι χὐμῖν τῶν πεπραγμένων μέρος. 1299.

XXXVIII.

τί δῆτ' ἔτι ζῶ; Hel. 56. 293.

XXXIX.

καὶ δοκῶ προδοῦσ' ἐμὸν
πόσιν συνάψαι πόλεμον Ἕλλησιν μέγαν. Hel. 54 sq.

ἢ κλῄζομαι καθ' Ἑλλάδ' ὡς προδοῦσ' ἐμὸν
πόσιν Φρυγῶν ᾤκησα πολυχρύσους δόμους. 927 sq.

XL.

δοῦναι κελεύσω πορθμίδ' ᾗ καθήσομεν
κόσμον τάφῳ σῷ πελαγίας ἐς ἀγκάλας. Hel. 1061 sq.
σὺ δ', ὦ ξέν', ἐλθὼν πελαγίους ἐς ἀγκάλας . . . 1436.
πελαγίους etiam 1062 restituendum est.

ἀγκάλη vox propia significatione frequentissima, translata praeter hos Helenae versus legitur in Oreste (1377 sqq.), quae fabula et ipsa in posteriorum numero est:

Ὠκεανὸς ὃν
ταυρόκρανος ἀγκάλαις ἑλίσ-
σων κυκλοῖ χθόνα.

Sine dubio Euripides Aeschylum imitatur: cf. πόντιαί τ' ἀγκάλαι Cho. 586 et fr. 450.

Sophocles illo verbo non usus est.

XLI.

ναῦν δεῖ παρεῖναι κάρετμῶν ἐπιστάτας. Hel. 1267.
καὶ ναῦν τοῖσδε πεντηκόντορον
Σιδωνίαν δὸς κάρετμῶν ἐπιστάτας. 1412 sq.

XLII.

οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; Hel. 315. 1233.

Formula frequentissima redit Hec. 225. Ion. 1029. Polyid. fr. 647. Iph. Aul. 725. Cycl. 131.

Iphigenia Taurica.

I.

ἐχθρούς γε θνητοῖς καὶ θεοῖς στυγουμένους. Alc. 62.
πρῶτα μέν μ' οὐδεὶς ξένων
ἑκὼν ἐδέξαθ' ὡς θεοῖς στυγούμενον. Iph. T. 947 sq.
γαμεῖ δ' ὃ μὲν δὴ τὴν θεοῖς στυγουμένην
Μενέλαος Ἑλένην. Or. 19 sq.
ἐγάμησεν Ἑλένη τὸν θεοῖς στυγούμενον. Adesp. fr. 157,

quem versum, siquidem Euripideus est, antiquiorem esse quam Or. 19 sq. probabile est.

II.

εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος
Κόλχων ἐς αἶαν κυανέας Συμπληγάδας. Med. 1 sq.
ἥκουσιν εἰς γῆν κυανέαν Συμπληγάδα
πλάτῃ φυγόντες δίπτυχοι νεανίαι. Iph. Taur. 241 sq.

cf. etiam Soph. Ant. 966 e coni. et Hom. Od. XII 73 sqq.

III.

καὶ σοῖς ἀραία γ' οὖσα τυγχάνω δόμοις. Med. 608.
ἢ σοῖς ἀραία δώμασιν γενήσομαι. Iph. T. 778.

IV.

τί δ' ἔστι, Φαίδρα, δεινὸν ἐν δόμοισι σοῖς; Hipp. 566.
τί δ' ἔστιν, Ἰφιγένεια, καινὸν ἐν δόμοις; Iph. T. 1160.

V.

ἐπεὶ δ' ἔρημον χῶρον εἰσεβάλλομεν,
ἀκτή τίς ἐστι τοὐπέκεινα τῆσδε γῆς.... Hipp. 1198 sq.
ἐπεὶ τὸν εἰσρέοντα διὰ Συμπληγάδων
βοῦς ὑλοφορβοὺς πόντον εἰσεβάλλομεν,
ἦν τις διαρρὼξ . . . ἀγμός. Iph. T. 260 sqq.
ὅταν δ' Ἀθήνας τὰς θεοδμήτους μόλῃς,
χῶρός τίς ἐστιν Ἀτθίδος πρὸς ἐσχάτοις
ὅροισι. Iph. T. 1449 sqq.

ὅθ᾽ εἷρπε κλεινὴν Εὐρύτου πέρσας πόλιν . . .
ἀκτή τις ἀμφίκλυστος Εὐβοίας ἄκρον
Κήναιόν ἐστιν. So. Trach. 750. 752 sq.

VI.

καὶ μήτ᾽ Ἀθήνας τὰς θεοδμήτους μόλῃς. . . . Hipp. 974.
ὅταν δ᾽ Ἀθήνας τὰς θεοδμήτους μόλῃς. Iph. T. 1449.
ἔνατος Ἀθηνῶν τῶν θεοδμήτων ἄπο. So. El. 707.

θεόδμητος apud Sophoclem hoc uno loco, apud Euripidem praeter illos Andr. 1263. Hec. 23, apud Aeschylum nusquam comparet: quod epitheton ornans Euripides ex Sophocle desumpsisse et in suum usum vertisse videtur.

VII.

τὰ χρήστ᾽ ἐπιστάμεσθα καὶ γιγνώσκομεν,
οὐκ ἐκπονοῦμεν δ᾽. Hipp. 379 sq.
τὰς γὰρ ἐνθάδε
θυσίας ἐπιστάμεσθα καὶ γιγνώσκομεν. Iph. T. 490 sq.

VIII.

τὰ πρῶτα μέν νυν πίτυλος Ἀργείου δορὸς
ἐρρήξαθ᾽ ἡμᾶς· εἶτ᾽ ἐχώρησαν πάλιν. Heracl. 834 sq.
ἐνταῦθα δισσοὺς εἶδέ τις νεανίας
βουφορβὸς ἡμῶν κἀνεχώρησεν πάλιν. . . Iph. T. 264 sq.

IX.

καὶ τοῦθ᾽ ὕποπτον ἦν ἄρ᾽. Andr. 1088.
καὶ τάδ᾽ ἦν ὕποπτα μέν. Iph. T. 1334.

X.

ἀτὰρ δὴ πυνθάνει τίς ὢν τάδε:
ΟΡ. *Ἀγαμέμνονός τε καὶ Κλυταιμνήστρας τόκος,*
ὄνομα δ᾽ Ὀρέστης. Andr. 883 sqq.
Ἀγαμέμνονός τε καὶ Κλυταιμνήστρας τέκνον,
ἄκουε καινῶν ἐξ ἐμοῦ κηρυγμάτων. Iph. T. 238 sq.

Iph. T. 238 *τε* Reiskius, *παῖ* libri.

XI.

ὅμως δ᾽ ἐμαυτὴν οὐ προδοῦσ᾽ ἁλώσομαι. Andr. 191.
ἢ φόνου τοῦ ᾽ν Αὐλίδι

ἀμνημόνευτος θεὰν προδοῦσ᾽ ἁλίσκεται. Iph. T. 1418 sq.

quem locum scripsi ex Badhami emendatione. φόνον τὸν Αὐλίδι | ἀμνημόνευτον θεᾷ libri.

χάρις διαρρεῖ καὶ προδοῦσ᾽ ἁλίσκεται. So. Ai. 1267.
οὐ γὰρ δὴ προδοῦσ᾽ ἁλώσομαι. So. Ant. 46 in versu ab antiquis interpretibus damnato.

XII.

δεινή τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει,
ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ᾽ ἔριν. Med. 520 sq.

δεινόν τι πῆμα Πριαμίδαις ἐπέζεσε
πόλει τε τῇμῇ. Hec. 583 sq.

δεινή τις ὀργὴ δαιμόνων ἐπέζεσε
τὸ Ταντάλειον σπέρμα διὰ πόνων τ᾽ ἄγει. Iph. T. 987 sq.

XIII.

cf. Hec. XVII.

XIV.

cf. Tro. VIII.

XV.

cf. Tro. XI.

XVI.

ἄκουε, Θησεῦ, τῆσδ᾽ Ἀθηναίας λόγους. Suppl. 1183.
ποῖ ποῖ διωγμὸν τόνδε πορθμεύεις, ἄναξ
Θόας; ἄκουσον τῆσδ᾽ Ἀθηναίας λόγους. Iph. T. 1435 sq.

Suppl. 1183 τῆσδ᾽ Marklandus, τούσδ᾽ libri.

cf. ἄκουε, Θησεῦ, σῶν κακῶν κατάστασιν. Hipp. 1296.

XVII.

ἀλλ᾽ οἶσθ᾽ ὃ δρᾶσαι βούλομαι τούτων πέρι; Suppl. 932.
ἀλλ᾽ οἶσθ᾽ ὃ δράσω; Iph. T. 759.

cf. formulam οἶσθ᾽ οὖν ὃ δρᾶσον; Hel. XLII.

XVIII.

ἐκεῖσε πρῶτ᾽ ἄνελθε· κοινώσει λόγους . . .; Tro. 61.
ἐκεῖσε δὴ 'πάνελθε· πῶς νιν εἵλετε. . .; Iph. T. 256.
cf. *ἀλλ᾽ ἄνελθέ μοι πάλιν,*
τί τἀπὶ τούτοις παῖδ᾽ ἐμὼ δρασείετον; Phoen. 1207 sq.

XIX.

ὄλωλεν ὡς ὄλωλεν, ἀλλ᾽ ὅμως ἐμοῦ
ζώσης γ᾽ ὄλωλεν εὐτυχεστέρῳ πότμῳ. Tro. 630 sq.
ὄλωλεν ὡς ὄλωλε τοῖσιν εἰδόσιν. Iph. T. 575.
cf. *πράξασαν ὡς ἔπραξεν.* Aesch. Ag. 1288.
ἔγημεν ὡς ἔγημεν . . . So. Troil. fr. 556, 1.
ἔκυρσεν ὡς ἔκυρσεν. Eur. El. 289.

XX.

νικᾶν δ᾽ ἴσαις ψήφοισι τὸν φεύγοντ᾽ ἀεί. El. 1269.
νικᾶν δ᾽ ἰσήρεις ὅστις ἂν ψήφους λάβῃ. Iph. T. 1472.

Eadem igitur res diversis verbis exprimitur. Ne caesura quidem eadem est.

XXI.

σὸν ἔργον ἤδη. El. 668.
σὸν ἔργον ἤδη καὶ σὸν εἰσβαίνειν δόμους. Iph. T. 1079.
cf *σὸν ἔργον, Ἰοῖ, . . .* Aesch. Prom. 635.

Aeschylus hanc formulam ex vulgari eloquio — occurrit enim saepissime apud Aristophanem et Platonem — in tragoediam introduxit: recepit eam Euripides: Hel. 830. 1288. Phoen. 444. Ba. 849, posteriore tamen ut videtur aetate. Sophocles eam respuit, adhibuit demum in postrema fabula Euripidem sine dubio secutus: Phil. 15:

ἀλλ᾽ ἔργον ἤδη σὸν τὰ λοίφ᾽ ὑπηρετεῖν.

XXII.

τί δῆτα δρῶμεν; μητέρ᾽ ἦ φονεύσομεν: El. 967.
τί δῆτα δρῶμεν, φράζε, τοῖν ξένοιν πέρι; Iph. T. 1188.
τί δῆτα δρῶμεν; ἀπορίαν γὰρ οὐ μενῶ. Phoen. 740.

XXIII.

εἵρξει γάρ νιν ἐστομωμένας
δεινοῖς δράκουσιν, ὥστε μὴ ψαύειν σέθεν. El. 1255 sq.
ἐστομωμένας Kirchhoffius, *ἐπτοημένας* codex Florentinus 32, 2.
τήνδε δ᾽ οὐχ ὁρᾷς
Ἅιδου δράκαιναν ὥς με βούλεται κτανεῖν
δειναῖς ἐχίδναις εἰς ἔμ᾽ ἐστομωμένην; Iph. T. 285 sqq.

XXIV.

ἐγὼ δ᾽ ἅμ᾽ ἡμέρᾳ
βοῦς εἰς ἀρούρας εἰσβαλὼν σπερῶ γύας. El. 78 sq.
ἐπεὶ τὸν εἰσρέοντα διὰ Συμπληγάδων
βοῦς ὑλοφορβοὺς πόντιον εἰσεβάλλομεν, . . . Iph. T. 260 sq.
ceterum cf. Iph. T. V.

XXV.

cf. El. XIII.

XXVI.

πρὸς θεῶν ἀληθῶς, ὡς μεμύθευται βροτοῖς, . . .
ἐκ γῆς πατρός σου πρόγονος ἔβλαστεν πατήρ; Ion. 265 sqq.
πρὸς θεῶν ἀληθῶς. ὦ ξέν᾽. εἶ κεῖθεν γεγώς; Iph. T. 509.

XXVII. XXVIII.

ποῖόν τι μορφῆς σχῆμ᾽ ἔχουσαν ἀγρίας; Ion. 992.
παρῆν δ᾽ ὁρᾶν
οὐ ταὐτὰ μορφῆς σχήματ᾽. Iph. T. 291 sq.
ποδαποί; τίνος γῆς σχῆμ᾽ ἔχουσιν οἱ ξένοι; Iph. T. 246.
σχῆμ᾽ Monkius, *ὄνομ᾽* libri.

XXIX.

καὶ ξύν γε πέρσας αὐτὸς ἀνταπωλόμην. Hel. 106.
μητέρα κατακτὰς αὐτὸς ἀνταπόλλυμαι. Iph. T. 715.
cf. *ὑβρίζων τ᾽ αὖθις ἀνταπώλετο*
Κάδμου κακόφρων λαός. Suppl. 743 sq.

XXX.

Ἀτρέως . . . παῖς ἀνεβόησε συμμάχοις·
τί μέλλετ᾽, ὦ γῆς Ἑλλάδος λωτίσματα,
σφάζειν φονεύειν βαρβάρους . . . ; Hel. 1592 sqq.

ναὸς δ' ἐκ μέσης ἐφθέγξατο
βοή τις· ὦ γῆς Ἑλλάδος ⏓ – ⏑ –
λάβεσθε κώπης .... Iph. T. 1385 sqq.
vs. 1386 *ναῦται νεώς* libri, *ναύτης λεώς* F. G. Schmidt, *λωτίσματα* vel *νεανίαι* Nauckius, *νηλάται* Köchlius.

cf. *σὸς δ' ἐπῆλθε σύγγονος,*
ἔλεξε δ'· ὦ γῆν Ἰνάχου κεκτημένοι, ... Or. 931 sq.

ad condicionem virorum animos sociorum clamore incendentium cf.:

Aesch. Pers. 399 sqq. Eur. Hel. 1559 sqq. Suppl. 699 sqq. Heracl. 838 sqq.

XXXI.

ναῦταί σφ' ἀνείλοντ' ἐντυχόντες, ὡς λέγει. Hel. 1217.
πῶς δ' εἴδετ' αὐτοὺς κἀντυχόντες εἵλετε: Iph. T. 252.
κἀντυχόντες Reiskius, *καὶ τυχόντες* libri.
– – ⏑ – – | – ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏓

XXXII.

ὡς εὖ τόδ' εἶπας πλὴν ἕν. Hel. 1063.
καλῶς ἔλεξας τἄλλα πλὴν ἕν, ὦ ξένη. Iph. T. 597.

XXXIII.
cf. Hel. XXXVII.

XXXIV.

κακὸς μὲν ὄρνις, εἰ δὲ κερδανῶ ⏑ –,
ἕτοιμός εἰμι μὴ θανὼν λόγῳ θανεῖν. Hel. 1051 sq.
χρῆσαι κακοῖσι τοῖς ἐμοῖς, εἰ κερδανεῖς. Iph. T. 1034.

XXXV.

ἦ πόλλ' ἀνήρου μ' ἑνὶ λόγῳ μιᾷ θ' ὁδῷ. Hel. 765.
ὡς πάνθ' ἅπαξ με συλλαβοῦσ' ἀνιστορεῖς. Iph. T. 528.
sententia et metrum fere eadem sunt, verba discrepant.

XXXVI.

γυναῖκα γὰρ δὴ συμπονεῖν γυναικὶ χρή. Hel. 329.
σὸν ἔργον, ὡς γυναικὶ πρόσφορον γυνή. 830.

γυναῖκές ἐσμεν, φιλόφρον ἀλλήλαις γένος
σῴζειν τε κοινὰ πράγματ᾽ ἀσφαλέσταται. Iph. T. 1061 sq.

XXXVII.

ΕΛ. ἦλθες γάρ, ὦ ξέν᾽, Ἰλίου κλεινὴν πόλιν;
ΤΕΥ. καὶ ξύν γε πέρσας αὐτὸς ἀνταπωλόμην.
ΕΛ. ἤδη γὰρ ἧπται καὶ κατείργασται πυρί;
ΤΕΥ. ὥστ᾽ οὐδ᾽ ἴχνος γε τειχέων εἶναι σαφές. Hel. 105 sqq.
ΙΦ. Τροίαν ἴσως οἶσθ᾽, ἧς ἁπανταχοῦ λόγος.
ΟΡ. ὡς μήποτ᾽ ὤφελόν γε μηδ᾽ ἰδὼν ὄναρ.
ΙΦ. φασίν νιν οὐκέτ᾽ οὖσαν οἴχεσθαι δορί.
ΟΡ. ἔστιν γὰρ οὕτως οὐδ᾽ ἄκραντ᾽ ἠκούσατε. Iph. T. 517 sqq.

XXXVIII.

ΕΛ. ἥδη δ᾽ ἐν οἴκοις σὺν δάμαρτι Μενέλεως; Hel. 123.
Ἑλένη δ᾽ ἀφῖκται δῶμα Μενέλεω πάλιν; Iph.T.521.
quos locos nescio an perperam adnumeraverim iteratis.

XXXIX.

κτείνει γὰρ Ἕλλην᾽ ὅντιν᾽ ἂν λάβῃ ξένον. Hel. 155.
ὃς ἂν κατέλθῃ τήνδε γῆν Ἕλλην ἀνήρ,
κατάρχομαι μέν, σφάγια δ᾽ ἄλλοισιν μέλει. Iph. T. 39 sq.

XL.

φέρε, τί δ᾽ εἰ κρυφθεὶς δόμοις
κτάνοιμ᾽ ἄνακτα τῷδε διστόμῳ ξίφει; Hel. 1043 sq.
ἆρ᾽ ἂν τύραννον διολέσαι δυναίμεθ᾽ ἄν; Iph. T. 1020.

XLI.

ἡ δ᾽ αἰτία τίς ἀνθ᾽ ὅτου κτείνει πόσιν; Iph. T. 926.
ἡ δ᾽ αἰτία τίς; 1168.

XLII.

ἥκουσιν εἰς γῆν κυανέαν Συμπληγάδα
πλάτῃ φυγόντες δίπτυχοι νεανίαι. Iph. T. 241 sq.
οἵων στερεῖσα διπτύχων νεανιῶν
ἀνάδελφος ἔσται. 474 sq.
βεβᾶσι φροῦδοι δίπτυχοι νεανίαι. 1289.

XLIII.

διαδοχαῖς δ' Ἐρινύων
ἠλαυνόμεσθα φυγάδες ἔξεδροι χθονός. Iph. T. 79 sq.

μεταδρομαῖς δ' Ἐρινύων
ἠλαυνόμεσθα φυγάδες. 941 sq.

exitus versuum 79 et 941 simillimi sunt, cum et metrum concinat ⏑⏑⏑–⏑–⏑– et vocales in verbis *διαδοχαῖς* et *μεταδρομαῖς* excepta prima syllaba eaedem sint.

XLIV.

ἐπειδὴ πατρὸς αἷμ' ἐτισάμην
μητέρα κατακτάς; Iph. T. 78 sq.

μητέρα κατακτὰς αὐτὸς ἀνταπόλλυμαι. 715.

cf. *μητέρα κατέκταν τὴν ἐμήν.* Alcm. Psoph. fr. 69. 1.

XLV.

ἄκραις ἐπὶ ῥηγμῖσιν ἀξένου πόρου. Iph. T. 253.
ἔχομεν γὰρ ὧνπερ εἵνεκ' ἄξενον πόρον
Συμπληγάδων ἔσωθεν εἰσεπλεύσαμεν. Iph. T. 1388 sq.
ἄξενον Monkius, *εὔξεινον* libri.
cf. *Λευκὴν κατ' ἀκτὴν ἐντὸς Εὐξείνου πόρου.* Andr. 1262.

XLVI.

σφάγια δ' ἄλλοισιν μέλει
ἄρρητ' ἔσωθεν τῶνδ' ἀνακτόρων θεᾶς. Iph. T. 40 sq.

εἴσω δόμων τῶνδ' εἰσὶν οἷς μέλει τάδε. 624.

XLVII.

εἰχόμεσθα τῆς ξένης
πρυμνησίων τε. Iph. T. 1355 sq.

ἀλλ' οὐδὲν ἧσσον εἰχόμεσθα τῆς ξένης
καὶ πρὸς σ' ἕπεσθαι διεβιαζόμεσθά νιν. 1364 sq.

XLVIII.

ὥσθ' αἱματηρὸν πέλαγος ἐξανθεῖν ἁλός. Iph. T. 300.
ὥσθ' Marklandus, *ὡς* libri.
ὥσθ' αἱματηρὰ στόμι' ἐπεμβαλεῖν ἐμοί. 935.

IL et L.

Nescio an huc revocanda sint Cycl. VIII et IX.

Phoenissae.

I.

ἀλλ᾽ ᾐσθόμην μὲν ὄμμ᾽ ἰδὼν δακρυρροοῦν. Alc. 826.
ὧν οἱ δικαίως ἀπελαθεὶς ξένην πόλιν
ναίω δι᾽ ὄσσων ὄμμ᾽ ἔχων δακρυρροοῦν. Phoen. 369 sq.
cf. *ἥξει δι᾽ αἰδοῦς ὄμμ᾽ ἔχουσ᾽ ἐλεύθερον.* Iph. Aul. 993 sq.

Phoen. 370 corruptus est: quem ex Iphigeniae Aulidensis versu emendare temptarem, nisi hic quoque laboraret; *δίχ᾽ αἰδοῦς* haud improbabiliter coniecit F. G. Schmidt.

Phoen. 370 *δι᾽ ὄσσων* corruptum esse iam Valckenaerius vidit. Tamen quod ipse commendat: *ἀειδὲς* vel *κατηφὲς* non satisfacit.

II.

σὺ δ᾽ οὐκ ἀνέξει; Hipp. 459.
σὺ δ᾽ οὐκ ἀνέξει δωμάτων ἔχων ἴσον
ἴσον ἀπονεῖμαι; Phoen. 547 sq.

sic Nauckius, *καὶ τῷδ᾽ ἀπονεῖμαι* libri veteres, *καὶ τῷδ᾽ ἀπονέμειν* libri recentes multi.

III.

cf. Meleagr. I.

IV.

cf. Heracl. III.

V.

ἐπεὶ γὰρ . . . .,
ἐκβὰς τεθρίππων Ὕλλος ἁρμάτων πόδα
ἔστη μέσοισιν ἐν μεταιχμίοις δορός. Heracl. 802 sq.
(*πόδα* vitiosum, ut quod cum *ἐκβάς* coniungi nequeat).
ἐπεὶ δὲ χαλκέοις σῶμ᾽ ἐκοσμήσανθ᾽ ὅπλοις,
ἔστησαν ἐλθόντ᾽ εἰς μέσον μεταίχμιον. Phoen. 1359 sq.

VI.

σοί τ' εὐ λέλεκται καὶ τὰ τῶνδ' αὐχῶ, γέρον,
τοιαῦτ' ἔσεσθαι. Heracl. 333 sq.

σοί τ' εὖ λέλεκται γόνατα μὴ χρῴζειν ἐμά,
ἐγὼ δὲ ναίειν σ' οὐκ ἐάσαιμ' ἂν χθόνα. Phoen. 1625 sq.

VII.

τί σεμνομυθεῖς κεὶς ἀγῶν' ἔρχει λόγων; Andr. 234.
ὀρθῶς μ' ἐρωτᾷς κεὶς ἀγῶν' ἔρχει λόγων. Phoen. 930.

VIII.
cf. Andr. V.

IX.
cf. Andr. X.

X.
cf. Andr. XVI.

XI.
cf. Herc. XIV.

XII.

ὡς παῖδα λουτροῖς τοῖς πανυστάτοις ἐμὴν ....
λούσω προθῶμαί θ'. Hec. 611 et 613.
ἐγὼ δ' ἥκω μετὰ
γέρων ἀδελφὴν γραῖαν Ἰοκάστην, ὅπως
λούσῃ προθῆταί τ' οὐκέτ' ὄντα παῖδ' ἐμόν. Phoen. 1317 sqq.

XIII.

λαοὶ δ' ἐπερρόθησαν. Hec. 553.
πάντες δ' ἐπερρόθησαν Ἀργεῖοι τάδε. Phoen. 1238.
cf. *ἐπερρόθησαν δ' οἱ μὲν ὡς καλῶς λέγοι,*
οἱ δ' οὐκ ἐπῄνουν. Or. 901 sq.

XIV.

ὁ πολλὰ δὴ τλὰς Ἡρακλῆς λέγει τάδε; Herc. 1250.
ὁ πάντ' ἀνατλὰς Οἰδίπους παθήματα. Phoen. 60.

in quibus versibus quamquam nullae aliae partes congruunt quam arsis primi et arsis tertii pedis, tamen quia praeterea

utriusque nomen proprium eiusdem est circuitus et eodem modo collocatum, sonus simillimus est:
⏑ – ⏑ – – | – ⏑ –, ⏑ – ⏑⏑.

XV.

cf. Tro. X.

XVI.

νεκρῶν ἅπαντ' Ἰσμηνὸν ἐμπλήσω φόνου. Herc. 572.
θάρσει· τάχ' αὐτῶν πεδίον ἐμπλήσω φόνου. Phoen. 718.

XVII.

παρὸν δὲ τειχέων εἴσω μολεῖν,
Θησεὺς ἐπέσχεν. Suppl. 723 sq.
δι' εὐπετείας τειχέων εἴσω μολεῖν. Phoen. 262.

XVIII.

ἀτὰρ τί ταῦτα; κεῖνο βούλομαι μαθεῖν . . . Suppl. 750.
ἀτὰρ τί ταῦτα; δεῖ φέρειν τὰ τῶν θεῶν. Phoen. 382.
cf. *ἀτὰρ τί ταῦτα δύρομαι;* Andr. 397.

quae verba apud solum Euripidem hoc ordine coniuncta legis.

XIX.

ὁ τῆς κυναγοῦ δ' ἄλλος Ἀταλάντης γόνος,
παῖς Παρθενοπαῖος, εἶδος ἐξοχώτατος,
Ἀρκὰς μὲν ἦν, ἐλθὼν δ' ἐπ' Ἰνάχου ῥοὰς
παιδεύεται κατ' Ἄργος. Suppl. 888 sqq.
ὁ τῆς κυναγοῦ Παρθενοπαῖος ἔκγονος. Phoen. 1106.
ὁ δ' Ἀρκὰς αὖ κἀργεῖος Ἀταλάντης γόνος . . . . 1153.
αὖ κἀργεῖος Nauckius, *οὐκ Ἀργεῖος* libri.

XX.

ἐρεῖ δέ μ' ὅστις ἐχθρὸς ὢν κυρεῖ τάδε· Alc. 954.
ἐρεῖ δὲ δή τις ὡς . . . . Suppl. 311.
ἐρεῖ δὲ δή τις· Phoen. 580.

Addo So. Ai. 500 et 504. El. 975 et 984. Eur. Alc. 1000 et 1005. Hec. 313. Heracl. 28. 516: qui loci conferri possunt cum Homeri Iliad. Z 459 et 462 (cf. 479): Ai. 500 sqq. certe ex huius loci imitatione originem duxerunt.

XXI.

πόσει γὰρ συνθανοῦσα κείσομαι. Suppl. 1063.
θανοῦσι δ' αὐτοῖς συνθανοῦσα κείσομαι. Phoen. 1283.

XXII.

οἳ τήνδ' ἐπεστράτευσαν Ἕλληνες πόλιν. Tro. 22.
ἐν τῷδ' ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν. Phoen. 285.

XXIII.

cf. Iph. T. XXII.

XXIV.

ὁ δ' ὡς ἐν ἱερῷ μάντεσίν τ' ἐσθλοῖς τραφεὶς
οἰωνὸν ἔθετο κἀκέλευσ' ἄλλον νέον
κρατῆρα πληροῦν. Ion. 1190 sqq.
οἰωνὸν ἐθέμην καλλίνικα σὰ στέφη. Phoen. 858.

XXV.

λάζυσθε τήνδε· θεομανὴς γὰρ ἥλατο
βωμοῦ λιποῦσα ξόανα. Ion. 1402.
λάζυσθε τήνδε κεὶς δόμους κομίζετε. Phoen. 1660.

λάζυσθαι ex epica poësi in tragoediam recepit Euripides: ceteri duo poëtae tragici eo non usi sunt: irridet Aristophanes ex. gr. Lys. 209.

XXVI.

καθαρὰν γὰρ ἢν τις εἰς πόλιν πέσῃ ξένος,
κἂν τοῖς νόμοισιν ἀστὸς ᾖ, τό γε στόμα
δοῦλον πέπαται κοὐκ ἔχει παρρησίαν. Ion. 673 sqq.
ΠΟ. ἓν μὲν μέγιστον, οὐκ ἔχει παρρησίαν.
ΙΟ. δούλου τόδ' εἶπας, μὴ λέγειν ἅ τις φρονεῖ. Phoen. 391 sq.

Verbum *παρρησία* non comparet nisi apud Euripidem democratiae in scaena patronum.

XXVII.

ἄθαπτον· οἲ 'γὼ τῶν ἐμῶν τλήμων κακῶν. Hel. 1223.
ἀλλ' ἐκ γὰρ ἄλγους ἄλγος αὖ σὲ δέρκομαι
ἔχουσαν, οἴμοι τῶν ἐμῶν ἐγὼ κακῶν. Phoen. 372 sq.
cf. ad collocationem verborum *τῶν ἐμῶν — κακῶν*:

ἢ καὶ πρόσω γὰρ τῶν ἐμῶν ψαύσεις κακῶν; Andr. 249.
ἃ πόλλ' ἐνεγκὼν τῶν ἐμῶν ἄχθη κακῶν. Iph. T. 710.

XXVIII.

ὁ δὲ φύσας πατὴρ
Τελαμών, Σαλαμὶς δὲ πατρὶς ἡ θρέψασά με. Hel. 87 sq.
Φοίνισσα μὲν γῆ πατρὶς ἡ θρέψασά με. Phoen. 280.

XXIX.

μεῖνον· τί φεύγεις; Hel. 548. Phoen. 897. Iph. Aul. 831.
Iph. Aul. 831 *μεῖνον* Valckenaerius, *δεινόν* libri.

XXX.

ποῖ; δεῖ γὰρ αὐτὸν εἰδέναι τὰ δρώμενα. Iph. T. 1295.
οὐ μακρὰν γὰρ τειχέων περιπτυχαὶ
ὥστ' οὐχ ἅπαντά σ' εἰδέναι τὰ δρώμενα. Phoen. 1357 sq.

XXXI.

ὦ θεοί· κακοὺς μὲν ἀνακαλῶ τοὺς συμμάχους. Tro. 469.
...ἰὼ θεοί· καὶ τί τοὺς θεοὺς καλῶ; 1280.
ΠΥ. ὦ θεοί· ΙΦ. τί τοὺς θεοὺς ἀνακαλεῖς ἐν τοῖς ἐμοῖς; Iph. T. 780.
ΠΟ. ὦ κασίγνηται· ΕΤ. τί ταύτας ἀνακαλεῖς ἔχθιστος ὤν; Phoen. 617.
ΦΙ. ἰὼ θεοί.
ΝΕ. τί τοὺς θεοὺς οὕτως ἀναστένων καλεῖς; Soph. Phil. 736,

quam librorum scripturam ex similibus Euripidis versibus emendandam esse intellexit Burgesius. Scribendum est aut
ΦΙ. ὦ θεοί· ΝΕ. τί τοὺς θεοὺς ὧδ' ἀναστένων καλεῖς;
aut
ΦΙ. ὦ θεοί· ΝΕ. τί τοὺς θεοὺς ἀνακαλεῖς οὕτω στένων;

Mihi hoc paulo probabilius videtur, quia propius accedit ad versus Euripideos.

XXXII.

ὃ καὶ δέδοικα μὴ σκοπῶσ' ὀρθῶς θεοί. Phoen. 155.
ὃ καὶ δέδοικα μή με δικτύων ἔσω
λαβόντες οὐκ ἐκφρῶσ' ἀναίμακτον χρόα. 263 sq.

XXXIII.

καὶ φιλότεκνόν πως πᾶν γυναικεῖον γένος. Phoen. 356.
πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισι φιλότεκνος βίος. 965.

Poëta dedita opera verba mutavit.

cf. Herc. 636 et Dict. fr. 334. (Herc. 629—636 spurios iudicat Wheelerus).

XXXIV.

ἐγὼ δ' ἔριν λύσουσ' ὑπόσπονδον μολεῖν
ἔπεισα παιδὶ παῖδα, πρὶν ψαῦσαι δορός. Phoen. 81 sq.
ἥτις μ' ἔπεισε δεῦρ' ὑπόσπονδον μολεῖν. 273.
ὅπως κλύοιμί σου
κοινὰς βραβείας, αἷς ὑπόσπονδον μολεῖν
τόνδ' εἰσεδέξω τειχέων πείσασά με. 449 sqq.

XXXV.

ἤκουσε τέκνα μονομάχῳ μέλλειν δορὶ
εἰς ἀσπίδ' ἥξειν. Phoen. 1325 sq.
ἔστησαν ἐλθόντ' εἰς μέσον μεταίχμιον
ὡς εἰς ἀγῶνα μονομάχου τ' ἀλκὴν δορός. 1363 sq.
ubi metrum plane concinit.

XXXVI.

Ζεῦ, σῶσον ἡμᾶς, δὸς δὲ σύμβασιν τέκνοις. Phoen. 85.
ὦ θεοί, γένοισθε τῶνδ' ἀπότροποι κακῶν
καὶ σύμβασίν τιν' Οἰδίπου τέκνοις δότε. 586 sq.

XXXVII. XXXVIII.

τί δρῶμεν; ἀμφίβληστρα γὰρ τοίχων ὁρᾷς
ὑψηλά· πότερα κλιμάκων προσαμβάσεις
ἐκβησόμεσθα; Iph. T. 96 sqq.

κλιμάκων cum Kirchhoffio novissimi editores omnes, δωμάτων libri.

μήτε προσφέρειν
πύργοισι πηκτῶν κλιμάκων προσαμβάσεις. Phoen. 488 sq.
μακραύχενος γὰρ κλίμακος προσαμβάσεις
ἔχων ἐχώρει. Phoen. 1173.

cf. ἀμύνειν τειχέων προσαμβάσεις. 744.
αἱρέσθω λαβὼν
πηκτῶν καὶ οἴκους κλιμάκων προσαμβάσεις. Bacch. 1212 sq.

Hanc locutionem Euripides ab Aeschylo mutuatus est:
ἀνὴρ ὁπλίτης κλίμακος προσαμβάσεις
στείχει πρὸς ἐχθρῶν πύργον. Sept. 466 sq.

Polyidus.

καίτοι δόξ' ὅταν λάβῃ κακὴ
γυναῖκα, γλώσσῃ πικρότης ἔνεστί τις. El. 1013 sq.
ἐν τῷ γὰρ ὄλβῳ πικρότης ἔνεστί τις. Polyid. fr. 642, 2.

Oedipus.

I.

Ἔρωτα πάντων δυσμαχώτατον θεόν. Hipp. vel. fr. 433, 3.
ἄλλων δὲ πάντων δυσμαχώτατον γυνή. Oedip. fr. 548.

II.

οὐκ ἔστι τὰκ θεῶν ἄδικ', ἐν ἀνθρώποισι δὲ
κακοῖς νοσοῦντα σύγχυσιν πολλὴν ἔχει. Peliad. fr. 609.
τὸ δ' εὐγενὲς
εἰς δοῦλον ἥκει, μεταβολὰς τοιάσδ' ἔχον. Tro. 614 sq.
ἀλλ' ἦμαρ ἔν τοι μεταβολὰς πολλὰς ἔχει. Oed. fr. 553.
τὸ γὰρ βακχεύσιμον
καὶ τὸ μανιῶδες μαντικὴν πολλὴν ἔχει. Bacch. 299.
μακρὸς γὰρ αἰὼν συμφορὰς πολλὰς ἔχει. Adesp. fr. 465.
τὸ τῆς τύχης τοι μεταβολὰς πολλὰς ἔχει. Chaerem. inc. fr. 20.

Chaeremo Oedipi versum imitatur.

Antiopa.

I.

Φθίας δὲ τῆσδε καὶ πόλεως Φαρσαλίας
σύγχορτα ναίω πεδί', ἵν' ἡ θαλασσία
Πηλεῖ συνῴκει χωρὶς ἀνθρώπων Θέτις. Androm. 16 sqq.
Οἰνόη
σύγχορτα ναίω πεδία ταῖς τ' Ἐλευθεραῖς. Antiop. fr. 179.

II.

θετῶν δὲ παίδων ποῦ κράτος; τὰ φύντα γὰρ
κρείσσω νομίζειν τῶν δοκημάτων χρεών. Erechth. fr. 361.

. ἀλλ' ἐγὼ τὰ πράγματα
κρείσσω νομίζω τῶν λόγων ἀεί ποτε. Antiop. fr. 205, 5 sq.

cf. Ἀγάμεμνον, ἀνθρώποισιν οὐκ ἐχρῆν ποτε
τῶν πραγμάτων τὴν γλῶσσαν ἰσχύειν πλέον. Hec. 1187 sq.

III.

ἡγησάμην οὖν, εἰ παραζεύξειέ τις
χρηστῷ πονηρὸν λέκτρον, οὐκ ἂν εὐτεκνεῖν,
ἐσθλοῖν δ' ἀπ' ἀμφοῖν ἐσθλὸν ἂν φῦναι γόνον. Meleagr. fr. 524.

πᾶσι δ' ἀγγέλλω βροτοῖς
ἐσθλῶν ἀπ' —— εὐγενῆ σπείρειν τέκνα. Antiop. fr. 214.

ὦ παῖ Κρέοντος, ὡς ἀληθὲς ἦν ἄρα
ἐσθλῶν ἀπ' ἀνδρῶν ἐσθλὰ γίγνεσθαι τέκνα. Alcm. Cor. fr. 76, 1. 2.

IV.

τήν τοι Δίκην λέγουσι παῖδ' εἶναι Διός. Andromed. fr. 150.

τήν τοι Δίκην λέγουσι παῖδ' εἶναι χρόνου. Antiop. fr. 223.

V.

νοῦν χρὴ θεᾶσθαι, νοῦν· τί τῆς εὐμορφίας
ὄφελος, ὅταν τις μὴ φρένας καλὰς ἔχῃ; Oedip. fr. 552.

...εἰ νοῦς ἔνεστιν· εἰ δὲ μή, τί δεῖ καλῆς
γυναικός, εἰ μὴ τὰς φρένας χρηστὰς ἔχοι; Antiop. fr. 211.

metrum fere concinit excepto pede quinto; neque enim ullo loco tragoediae graecae καλός vocis prima syllaba producitur.

Orestes.

I.

καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν. Med. 1034.
καὶ κατθανόντοιν εὖ περίστειλον δέμας. Or. 1066

δέμας περιστέλλειν ex So. Ant. 902 sq.:

νῦν δέ, Πολύνεικες, τὸ σὸν
δέμας περιστέλλουσα τοιάδ᾽ ἄρνυμαι.

desumptum est.

cf. praeterea Tro. XIII et

καὶ θανόντα σε
περιστελοῦσι καὶ προθήσονται νεκρόν. Alc. 663 sq.

II.

ΑΙΓ. Μήδεια, χαῖρε....
ΜΗ. ὦ χαῖρε καὶ σύ, παῖ σοφοῦ Πανδίονος,
Αἰγεῦ. Med. 663 sqq.

ΜΕ. ὦ πρέσβυ, χαῖρε....
ΤΥ. ὦ χαῖρε καὶ σύ, Μενέλεως, κήδευμ᾽ ἐμόν. Or. 476 sq.

cf. *ὦ χαῖρε καὶ σύ, χαῖρε πολλά μοι, πάτερ.* Hipp. 1453.
ὦ χαῖρε καὶ σὺ τοῖσδε τοῖς ἀγγέλμασιν. Heracl. 660.
Ἄδμητε, καὶ σὺ χαῖρε, Θεσσαλῶν ἄναξ. Alc. 510.
χαίρουσα καὶ σὺ στεῖχε, παρθέν᾽ ὀλβία. Hipp. 1440.

III.

cf. Hec. III.

IV.

σοὶ μὲν πόλις θ᾽ ἥδ᾽ ἔστι καὶ πατρὸς δόμοι...
ἐγὼ δ᾽ ἔρημος ἄπολις οὖσ᾽ ὑβρίζομαι. Med. 253 sqq.

cf. Prinzii adnotationem ad vs. 253.

σοὶ μὲν γὰρ ἔστι πόλις, ἐμοὶ δ᾽ οὐκ ἔστι δή,
καὶ δῶμα πατρός. Or. 1076 sq.

V.

κἂν μὲν τάδ᾽ ἡμῖν ἐκπονουμέναισιν εὖ
πόσις ξυνοικῇ μὴ βίᾳ φέρων ζυγόν,
ζηλωτὸς αἰών· εἰ δὲ μή, θανεῖν χρεών. Med. 241 sqq.

γάμοι δ᾽ ὅσοις μὲν εὖ καθεστᾶσιν βροτῶν,
μακάριος αἰών· οἷς δὲ μὴ πίπτουσιν εὖ,
τά τ᾽ ἔνδον εἰσὶ τά τε θύραζε δυστυχεῖς. Or. 603 sqq.

VI.

ἄιες, ὦ Ζεῦ καὶ γᾶ καὶ φῶς,
ἀχάν.. Med. 148.

ὦ Ζεῦ καὶ γᾶ καὶ φῶς καὶ νύξ. Or. 1496.
cf. *ἰὼ γᾶ καὶ φῶς.* Hipp. 672.

VII.

ὡς εὖ τ' ἐδέξω καὶ τέκνοισιν ἤρκεσας
τοῖς Ἡρακλείοις, εὐγενὴς δ' ἀν' Ἑλλάδα
σῴζεις πατρῴαν δόξαν. Heracl. 323 sqq.

ἑλικτὰ κοὐδὲν ὑγιὲς ἀλλὰ πᾶν πέριξ
φρονοῦντες, ἀδίκως εὐτυχεῖτ' ἀν' Ἑλλάδα. Andr. 448 sq.

ἐπίσημον ἔτεκε Τυνδάρεως εἰς τὸν ψόγον
γένος θυγατέρων δυσκλεές τ' ἀν' Ἑλλάδα. Or. 249 sq.

ὦ δῶμ' ὃ πρίν ποτ' ηὐτύχεις ἀν' Ἑλλάδα. Ba. 1024.
cf. Suppl. 1224. Archel. fr. 230, 8.
et Ion. 1575: *ἔσται δ' ἀν' Ἑλλάδ' εὐκλεής.*

VIII.

κἀγὼ τοιοῦτος. Heracl. 266. Or. 1680.

IX.

χώρει . . .
εἰς Ἄργος, οὗ σε λεύσιμος μένει δίκη. Heracl. 60.
ἐπισείω πόλιν
σοὶ σῇ τ' ἀδελφῇ λεύσιμον δοῦναι δίκην. Or. 614 sq.
Adicio Ba. 355 sqq.:
δέσμιον πορεύσατε
δεῦρ' αὐτόν, ὡς ἂν λευσίμου δίκης τυχὼν
θάνῃ πικρὰν βάκχευσιν ἐν Θήβαις ἰδών,

ubi non dubitarem transponere: *τυχὼν δίκης*, nisi in Bacchis saepius in fine orationis extrema duorum postremorum versuum verba consonare voluisset poëta: vide 517 sq. 859 sqq.

X.

καὶ γὰρ ἐν κακοῖς
ὧν ᾐσθόμην σου κἀνεκουφίσθην δέμας. Hipp. 1391 sq.
βούλει, θίγω σου κἀνακουφίσω δέμας; Or. 218.

XI.

cf. Herc. V.

XII.

τί ταῦτα μοχθεῖς; συμφοραὶ θεήλατοι
πᾶσιν βροτοῖσιν ἦ τότ' ἦλθον ἢ τότε. Andr. 851 sq.
οὐδὲ πάθος οὐδὲ συμφορὰ θεήλατος. Or. 2.

XIII.

οὐκ ἔστιν οὐδὲν κρεῖσσον οἰκείου φίλου. Andr. 986.
οὐκ ἔστιν οὐδὲν κρεῖσσον ἢ φίλος σαφής. Or. 1155.

XIV.

τί σεμνομυθεῖς κεἰς ἀγῶν' ἔρχει λόγων,
ὡς δὴ σὺ σώφρων, τἀμὰ δ' οὐχὶ σώφρονα; Andr. 234 sq.
ΜΕ. ὦ τλῆμον Ἑλένη, ΟΡ. τἀμὰ δ' οὐχὶ τλήμονα; Or. 1613.

XV.

ταύτῃ γέγηθα κἀπιλήθομαι κακῶν. Hec. 279.
ταύτῃ γέγηθε κἀπιλήθεται κακῶν. Or. 66.

De Hec. 279 ab editoribus novissimis secluso infra dicetur.

XVI.

εἴ τοί με βούλει τῶνδε μηδὲν εἰδέναι,
εἰς ταὐτὸν ἥκεις· καὶ γὰρ οὐδ' ἐγὼ κλύειν. Hec. 747 sq.
εἰς ταὐτὸν ἥκεις· καὶ γὰρ οὐδὲ τῇδ' ὄχλος. Or. 1280.

XVII.

cf. Herc. VIII.

XVIII.

ἄναξ, διώκεις μ' ἀθλίως πεπραγότα. Herc. 707.
ἥκετον ἐφ' ἡμᾶς ἀθλίως πεπραγότας. Or. 87.

XIX.

θανὼν ὑπὲρ γῆς Ἑλλάδος κάλλιστ' ἀνήρ. Hec. 310.
πάσης ὑπὲρ γῆς Δαναϊδῶν ὁρκωμοτεῖν. Suppl. 1190.
πάσης ὑπὲρ γῆς Ἑλλάδος στρατηλάτην. Or. 574.
ἄκων μ' ὑπὲρ γῆς Ἑλλάδος διώλεσεν. Iph. Aul. 1456.

ad verborum collocationem cf. Iph. T. XXX.

XX.

ποῦ δῆτ' ἐλήφθης ἢ βρόχους ἀρτωμένη
ἢ φάσγανον θήγουσ' . . .: Tro. 1012 sq.

δεῖ δ' ἢ βρόχους
ἅπτειν κρεμαστοὺς ἢ ξίφος θήγειν χερί. Or. 1035 sq.

XXI.

οὐκέτ' ἂν φθάνοις ἂν αὔραν ἱστίοις καραδοκῶν. Tro. 456.
οὐκέτ' ἂν φθάνοιτε κλῇθρα συμπεραίνοντες μοχλοῖς.
Or. 1551.
cf. Iph. T. 245. Heracl. 721. Alc. 662. Or. 936. Or. 941.

XXII.

οὓς δ' ἐν δόμοισιν ἔλιφ', ὅτ' ἐς Τροίαν ἔπλει. El. 14.
ἣν γὰρ κατ' οἴκους ἔλιφ', ὅτ' ἐς Τροίαν ἔπλει. Or. 63.
El. 14 δόμοισιν ἔλιφ' Seidlerus, δόμοις ἔλιπεν codex Florentinus.

XXIII.

ὦ τέκνον, οὐδεὶς δυστυχοῦντί σοι φίλος. El. 605.
....νῦν δ' οὐκέτ' εἰμὶ δυστυχοῦντί σοι φίλος. Or. 1096.
cf. φίλοι γάρ εἰσιν ἀνδρὶ δυστυχεῖ τίνες; Herc. 559.
εὖ πρᾶσσε· τὰ φίλων δ' οὐδέν, ἤν τι δυστυχῇς. Phoen. 403.

XXIV.

βλάπτει δὲ δή τί πατρὶ τιμωρῶν σέθεν; El. 974.
πατρὸς δὲ δή τί σ' ὠφελεῖ τιμωρία; Or. 425.

XXV.

ἀλλ', ὦ ξέν', οὐ γνοίην ἂν εἰσιδοῦσά νιν. El. 283.
οὔ πού τις ὅστις γνωριεῖ μ' ἰδών, γέρον; 630.
ὥστ' οὐκ ἂν αὐτὸν γνωρίσαιμ' ἂν εἰσιδών. Or. 379.
cuius versus sonus El. 630 similior est.

XXVI.

ΟΡ. ἐγὼ μὲν ἐπιβαλὼν φάρη κόραις ἐμαῖς
φασγάνῳ κατηρξάμαν
ματέρος ἔσω δέρας μεθείς.
ΗΛ. ἐγὼ δ' ἐπεγκέλευσά σοι
ξίφους τ' ἐφηψάμαν ἅμα. El. 1221 sqq.
ΟΡ. ἔκτεινα μητέρ', ΠΥ. ἠψάμην δ' ἐγὼ ξίφους.
ΗΛ. ἐγὼ δ' ἐπεγκέλευσα κἄπέλυσ' ὄκνου. Or. 1235 sq.

ἐπεγκέλευσα Musgravius. ἐπεκέλευσα Parisinus a, ἐπεβούλευσα ceteri.

El. 1224 δ' ἐπεγκέλευσα Musgravius. δ' ἐπεκέλευσα codex Florentinus (C). δέ γ' ἐπεκέλευσα corrector Florentinus (c).

XXVII.
cf. Hel. XV.

XXVIII.
cf. Hel. XXXIII.

XXIX.

τί χρῆμα δρᾶσαι; τίν' ὑπάγεις μ' ἐς ἐλπίδα; Hel. 826.
τί χρῆμα δράσουσ'; ὑποτιθεῖς τίν' ἐλπίδα; Or. 1186.
τί χρῆμα δρᾶσαι; παρακαλεῖς γὰρ εἰς φόβον. Or. 1583.
⏑ – ⏑ – – | ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑

XXX.

ὦ καλλιφεγγὲς Ἥλι', ὥς μ' ἀπώλεσας
καὶ τόνδ'. Phaëth. fr. 781, 11 sq.
θεοί σε μισήσειαν, ὥς μ' ἀπώλεσας
καὶ τόνδε πᾶσάν θ' Ἑλλάδ'. Or. 130 sq.

XXXI.

οὐκ ἂν γενοίμην σοῦ τε καὶ μητρὸς φονεύς·
ἅλις τὸ κείνης αἷμα. Iph. T. 1007 sq.
ἅλις τὸ μητρὸς αἷμ' ἔχω· σὲ δ' οὐ κτενῶ. Or. 1039.
cf. ἅλις κόρης εἷς θάνατος. Hec. 394.

XXXII.

πότερος ἄρ' ὑμῶν ἐνθάδ' ὠνομασμένος
Πυλάδης κέκληται; τόδε μαθεῖν πρῶτον θέλω. Iph. T. 492 sq.
πρὸς θεῶν· τί πρὸς τάδ' εἶπε; τόδε ἀρ εἰδέναι θέλω. Or. 747.

XXXIII.

πῶς φής; τί πνεῦμα συμφορᾶς κεκτημένη; Iph. T. 1317.
κοινὰς ἀδελφῷ συμφορὰς κεκτημένην. Or. 865.

XXXIV.

κοσμεῖσθ' ἔσω μολόντες· οὐ φθονῶ πέπλων. Herc. 333.

ναοῦ δ' ἔσω στείχοντες εὐτρεπίζετε
ἃ χρὴ 'πὶ τοῖς παροῦσι καὶ νομίζεται. Iph. T. 470 sq.

ἡμεῖς δ' ἔσω στείχοντες ἐπὶ τὸν ἔσχατον
ἀγῶν' ὁπλιζώμεσθα φασγάνῳ χέρας. Or. 1222 sq.

XXXV.

cf. Iph. T. I.

XXXVI.

cf. Iph. T. XXX.

XXXVII.

ἐλθὼν δὲ σ' ἠρώτησα πῶς τροχηλάτου
μανίας ἂν ἔλθοιμ' εἰς τέλος πόνων τ' ἐμῶν. Iph. T. 82 sq.

'Ορέστης...
κεῖται, τὸ μητρὸς δ' αἷμά νιν τροχηλατεῖ
μανίαισιν. Or. 35 sqq.

— — ◡ — — — ◡ | — ◡ — ◡ —
◡ ◡ — ◡

δειναὶ δὲ κῆρές σ' αἱ κυνώπιδες θεαὶ
τροχηλατήσουσ' ἐμμανῆ πλανώμενον. El. 1252 sq.
τροχηλατεῖν vox est Euripidis propria.

XXXVIII.

ὦ πολλὰ τλᾶσα καρδία καὶ χεὶρ ἐμή. Alc. 837.
τήκω τάλαιναν καρδίαν ὀρρωδίᾳ. fr. inc. 900, 6.
οἷς, ὦ τάλαινα καρδία ψυχή τ' ἐμή,... Or. 466.
cf. ὦ καρδία τάλαινα, πρὶν μὲν εἰς ξένους
γαληνὸς ἦσθα. Iph. T. 344 sq. cf. Med. 1242. 1244. Irridet Aristophanes Ach. 485.

XXXIX.

ὅσοι δὲ σὺν νῷ χρηστὰ βουλεύουσ' ἀεί,.... Or. 909.
(vss. 907—913 etsi ab Oreste alieni attamen sine dubio Euripidei sunt).

ΟΡ. δεινὸν οἱ πολλοί, κακούργους ὅταν ἔχωσι προστάτας.

ΠΥ. ἀλλ' ὅταν χρηστοὺς λάβωσι, χρηστὰ βουλεύουσ' ἀεί.
Or. 772 sq.

XL.

δοκῶν Ὀρέστην παῖδα τὸν Ἀγαμέμνονος
φίλαισι χερσὶ περιβαλεῖν καὶ μητέρα. Or. 371 sq.
ὃς εἶπ' Ὀρέστην παῖδα τὸν Ἀγαμέμνονος
στεφανοῦν. 923 sq.

XLI.

μέλλω κτανεῖν σου θυγατέρ', εἰ βούλει μαθεῖν. Or. 1578.
ἀλλὰ κτενεῖς μου θυγατέρ'; 1609.

XLII.

αὕτη βέβηκε πρὸς Κλυταιμνήστρας τάφον. Or. 1185.
ὦ παρθέν', ἥκεις τὸν Κλυταιμνήστρας τάφον
στέψασα...; 1321 sq.

XLIII.

κυρία δ' ἥδ' ἡμέρα
ἐν ᾗ διοίσει ψῆφον Ἀργείων πόλις,
εἰ χρὴ θανεῖν νὼ λευσίμῳ πετρώματι. Or. 48 sqq.
ψῆφος καθ' ἡμῶν οἴσεται τῇδ' ἡμέρᾳ....
θανεῖν ὑπ' ἀστῶν λευσίμῳ πετρώματι. 440 sqq.

XLIV.

ὧν δ' ἕκατι, παρθένῳ λέγειν
οὐ καλόν, ἐῶ τοῦτ' ἀσαφὲς ἐν κοινῷ σκοπεῖν. Or. 26 sq.
ἐῶ τοῦτ'· οὐ γὰρ εὐπρεπὲς λέγειν. 1145.
cf. τὰ δ' εἰς γυναῖκας — παρθένῳ γὰρ οὐ καλὸν
λέγειν — σιωπῶ, γνωρίμως δ' αἰνίξομαι. El. 945 sq.

XLV.

ἔκτεινα μητέρ'. Or. 935. 1235.

XLVI.

Denique huc potius referendum videtur esse Cycl. X.

Bacchae.

I.

cf. Andr. IX.

II.

οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα μηδ' ἅψει πέπλων; Hipp. 606.
οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα, βακχεύσεις δ' ἰών; Ba. 343.

III.

ἔξεστ', ἐρώτα· τοῦ χρόνου γὰρ οὐ φθονῶ. Hec. 238.
ἄγ' ὡς τάχιστα· τοῦ χρόνου δέ σοι φθονῶ. Ba. 820.
δέ σοι pro δέ σ' οὐ Nauckius.

Baccharum versus nullum spondeum continet, quo magis praeceps Penthei festinatio pingatur: ut metri discrepantiae nihil tribuendum sit.

IV.

cf. Hec. XI.

V.

ἔριν δὲ τὴν κατ' οἶκον οἶσθά που κλύων; Andr. 563.
τὸν ἀνθεμώδη Τμῶλον οἶσθά που κλύων; Ba. 462.

VI.

cf. Or. IX.

VII.

ὦ χαῖρε, μέλαθρον πρόπυλά θ' ἑστίας ἐμῆς,
ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον ἐς φάος μολών. Herc. 523 sq.
ὦ φάος μέγιστον ἡμῖν εὐίου βακχεύματος,
ὡς ἐσεῖδον ἀσμένη σε μονάδ' ἔχουσ' ἐρημίαν. Ba. 608 sq.
ὦ πάτερ, ἐσεῖδόν σ' ἀσμένη πολλῷ χρόνῳ. Iph. Aul. 640.
cf. ὡς δεκασπόρῳ χρόνῳ
ἀλόχους τε καὶ τέκν' εἰσίδωσιν ἄσμενοι. Tro. 20 sq.

VIII.

τοὐνθένδε μέντοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν. Med. 1167.
τοὐνθένδε μέντοι πᾶς ἀνὴρ ἠπείγετο. Hipp. 1185.
οἱ δὴ τὸ δεινὸν παρακέλευμ' ἠκούσαμεν. Iph. T. 320.
οὗπερ τὸ δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν, ἄναξ. Ba. 760.
τοὐντεῦθεν ἤδη τοῦ ξένου θαυμάσθ' ὁρῶ. Ba. 1063.

IX.

καὶ μὴν δέδορκα τόνδε, σὸν λέγω πόσιν,
λήξαντα μόχθου πρὸς δόμους ὡρμημένον. El. 339 sq.
ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ εἰς δόμους ὡρμημένην
Πενθέως Ἀγαύην μητέρ' . . . . Ba. 1165 sq.
cf. Andr. VI.

X.

Ἑλένη, τὸν ἐλθόνθ', ὅστις ἐστὶν ὁ ξένος,
μὴ πάντ' ἀληθῆ δοξάσῃς εἰρηκέναι. Hel. 306 sq.
ὕβρεις ὑβρίζειν, ὅστις ἐστὶν ὁ ξένος. Ba. 247.

XI.

ὦ θεοί, τίν' εἰς γῆν βαρβάρων ἀφίγμεθα
ταχεῖ πεδίλῳ; Andromed. fr. 123, 1. 2.
ἐγὼ θ' ὁ τλήμων βαρβάρους ἀφίξομαι
γέρων μέτοικος. Ba. 1354 sq.

XII.

ἔστιν γὰρ οὕτως οὐδ' ἄκραντ' ἠκούσατε. Iph. T. 520.
τὴν δ' εἰπέ τίς μοι δεῦρο βακχείῳ ποδὶ
στείχειν Ἀγαύην οὐδ' ἄκραντ' ἠκούσαμεν. Ba. 1230 sq.
cf. Πενθεῦ, πάρεσμεν τήνδ' ἄγραν ἠγρευκότες
ἐφ' ἣν ἔπεμψας, οὐδ' ἄκρανθ' ὡρμήσαμεν. 434 sq.

XIII.

ἄκροισι δακτύλοισι πορθμεύων ἴχνος. Iph. T. 266.
ἄκροισι δακτύλοισι διαμῶσαι χθόνα. Ba. 709.

⏑–⏑–⏑–⏑ | – ––⏑⏑
⏑⏑

utroque loco *δάκτυλοι ποδῶν* intellegendi sunt.

XIV.

ΙΩΝ. καὶ τί βουλόμεσθά γ' ἄλλο — ΞΟΥ. νῦν ὁρᾷς ἃ χρή σ' ὁρᾶν. Ion. 558.
ποῖ; μῶν νεάζων οὐχ ὁρᾷς ἃ χρή σ' ὁρᾶν; Phoen. 713.
ὁ θεὸς ὁμαρτεῖ, πρόσθεν ὢν οὐκ εὐμενής,
ἔνσπονδος ἡμῖν· νῦν δ' ὁρᾷς ἃ χρή σ' ὁρᾶν. Ba. 923 sq.
cf. κόρας ἑλίσσουσ' οὐ φρονοῦσ' ἃ χρὴ φρονεῖν. Ba. 1123.

XV.

cf. Herc. XIV.

XVI

cf. Phoen. XXXVII.

XVII.

οὗτος ἦλθ' ὁ τὰς ἀρίστας θυγατέρας σπείρας πατήρ. Or. 750.

πάντων ἀρίστας θυγατέρας σπεῖραι μακρῷ θνητῶν. Ba. 1234 sq.

cf. *γυνή τ' ἀρίστη τῶν ὑφ' ἡλίῳ μακρῷ.* Alc. 151.

XVIII.

πέπονθα δεινά. Or. 1616. Ba. 642.
cf. Iph. Aul. I

et *πέπονθα δεινὰ τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως.* So. O. C. 892.

XIX.

εἰς Φοῖβον ἀναφέρουσα τὴν ἁμαρτίαν. Or. 76.

εἰς Ζῆν' ἀναφέρειν τὴν ἁμαρτίαν λέχους. Ba. 29.
cf. Ion. 543. 827. Iph. T. 390.

XX.

ἐγὼ δὲ Βάκχαις εἰς Κιθαιρῶνος πτυχὰς
ἐλθών, ἵν' εἰσί, συμμετασχήσω χορῶν. Ba. 62 sq.
ἆρ' ἂν δυναίμην τὰς Κιθαιρῶνος πτυχὰς
. . . . *φέρειν*; 945 sq.
φέρω τόδ' εὑρὼν ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς. 1219.

XXI.

cf. Ba. XII.

XXII.

ἔχουσα νώτοις δεσπότην ἐφήμενον. Ba. 1074.
ὡς δ' εἶδον ἐλάτῃ δεσπότην ἐφήμενον. 1095.

Archelaus.

I.

οἱ γὰρ πόνοι τίκτουσι τὴν εὐδοξίαν fr. inc. 1039, 7.

εὐδοξίαν probabilis est Iacobsii pro *εὐανδρίαν* emendatio, quod verbum ex vs. 5 irrepsisse videtur.

ἀλλ᾽ οἱ πόνοι τίκτουσι τὴν εὐανδρίαν. Archel. fr. 239, 3,

ubi libri *εὐδοξίαν* cum varia lectione *εὐανδρίαν* exhibent.

II.

εἴργειν ὄχλον
τῆς παιδός· ἔν τοι μυρίῳ στρατεύματι
ἀκόλαστος ὄχλος . . . Hec. 605 sqq.

ὀλίγον ἄλκιμον δόρυ
κρεῖσσον στρατηγῷ μυρίου στρατεύματος. Archel. fr. 245.

Alcmaeo Corinthius.

cf. Antiop. III.

Iphigenia Aulidensis.

I.

ἀλλ᾽ ἦ πέπονθα δείν᾽ ὑπὸ ξένων ἐμῶν; Alc. 816.
ἀλλ᾽ ἦ πέπονθα δεινά; Iph. Aul. 847.

cf. Bacch. XVIII.

II.

εἰ δ᾽ Ὀρφέως μοι γλῶσσα καὶ μέλος παρῆν,
ὥστ᾽ ἢ κόρην Δήμητρος ἢ κείνης πόσιν
ὕμνοισι κηλήσαντά σ᾽ ἐξ Ἅιδου λαβεῖν,
κατῆλθον ἄν. Alc. 357 sqq.
εἰ μὲν τὸν Ὀρφέως εἶχον, ὦ πάτερ, λόγον,
πείθειν ἐπᾴδουσ᾽, ὥσθ᾽ ὁμαρτεῖν μοι πέτρας,
κηλεῖν τε τοῖς λόγοισιν οὓς ἐβουλόμην,
ἐνταῦθ᾽ ἂν ἦλθον. Iph. Aul. 1211 sqq.

quem locum imitatori tribuit Boeckhius (Graec. trag. princ. p. 257), cum dicit: 'nescio quid affectatum habet, quod agnoscerem, etiamsi non esset ex hac Iphigenia Aulidensi, et agnovi profecto cum legerem'.

III.

cf. Suppl. IV.

IV.

Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ᾽ ὃς αἴτιος κακῶν. Med. 332

Μενέλεως ἀφείλεθ᾽ ἡμᾶς, ὃς κακῶν τῶνδ᾽ αἴτιος. Iph. Aul. 895.

V.

αὐτή τ᾽ ὄνασθαι πρὸς τὰ νῦν πεπτωκότα. Hipp. 718.
οὐκ ἐν ἁβρότητι κεῖσαι πρὸς τὰ νῦν πεπτωκότα. Iph. Aul. 1343.

VI.

στένω σὲ μᾶλλον ἢ ᾽μὲ τῆς ἁμαρτίας. Hipp. 1409.
ζηλῶ σὲ μᾶλλον ἢ ᾽μὲ τοῦ μηδὲν φρονεῖν. Iph. Aul. 677.

VII.

τλήμων δὲ κἀγὼ πολλὰ μοχθήσας μάτην. Heracl. 148.
ὅταν ἄλλοις δόμοις
παῖδας παραδιδῷ πολλὰ μοχθήσας πατήρ. Iph. Aul. 689 sq.

VIII.

παιδὸς μελήσει παισὶ τοῖς λελειμμένοις. Heracl. 713.
κείνῳ μελήσει ταῦτα τῷ κεκτημένῳ. Iph. Aul. 715.

Et metrum fere idem est et caesura primaria in quarto pede inest.

IX.

σκήπτρῳ δὲ τῷδε σὸν καθαιμάξω κάρα. Andr. 588.
σκήπτρῳ τάχ᾽ ἆρα σὸν καθαιμάξω κάρα. Iph. Aul. 311.

cf. Herc. 254 sqq.

κάρα (*δέρην. πλόκους*) *καθαιμάσσειν* sive *καθαιματοῦν* saepius legitur: Herc. 233. Hel. 1599. Or. 1527. cf. Hec. 1126.

Ceterum *καθαιματοῦν* vox Euripidis propria. *καθαιμάσσειν* ei cum Aeschylo (Eum. 450) communis est. *αἱματοῦν* et *αἱμάσσειν* a tribus tragicis pariter usurpantur.

X.

cf. Hec. XIX.

XI.

cf. Hec. VIII.

XII.

cf. Or. XIX.

XIII.

cf. Herc. I.

XIV.

τολμᾶν ἀνάγκη, κἂν τύχω κἂν μὴ τύχω. Hec. 751.
ἡ γῆ δ' ἀνάγκη, κἂν θέλη κἂν μὴ θέλη,
τίκτουσα ποίαν τἀμὰ πιαίνει βοτά. Cycl. 332 sq.

ἀλλ' Ἑλλάς, ᾗ δεῖ, κἂν θέλω κἂν μὴ θέλω,
θῦσαί σε. Iph. Aul. 1271 sq.

XV.

οὐκ οἶδα, θύγατερ· ἀφασία δὲ κἄμ' ἔχει. Herc. 515.
ποίους γάμους φής; ἀφασία μ' ἔχει, γύναι. Iph. Aul. 837.

XVI.

τοῦ ζῆν δὲ λυπρῶς κρεῖσσόν ἐστι κατθανεῖν. Tro. 637.
κακῶς ζῆν κρεῖσσον ἢ καλῶς θανεῖν. Iph. Aul. 1252.

in quibus versibus similitudo nisi ad sonum non pertinet: sententiae enim plane contrariae sunt.

XVII.

ἄπελθε, μὴ ψαῦ' ὧν σε μὴ ψαύειν χρεών. El. 223.

αἰδοίμεθ' ἂν
Ἀγαμέμνον', εἰ ψαύοιμεν ὧν μή μοι θέμις. Iph. Aul. 833 sq.

quae iteratio dubito an fortuita sit.

XVIII.

ὑμῖν δὲ σιγᾶν, δμωίδες, λέγω τάδε. Ion. 666.
ὑμεῖς τε σιγήν, ὦ ξέναι, φυλάσσετε. Iph. Aul. 542.

cf.: Aesch. Cho. 581. So. El. 469. Eur. Hipp. 710 sqq. Med. 259 sqq.

XIX.

cf. Hel. X.

XX.

ἐπὶ τοῖσδε τοίνυν δεξιᾶς ἐμῆς θίγε. Hel. 838.
ἀδελφέ, δός μοι δεξιᾶς τῆς σῆς θιγεῖν. Iph. Aul. 471.
ἃ δ' ᾔνεσάς μοι δεξιᾶς ἐμῆς θιγών . . . So. Phil. 1398.

Et Hel. 838 et Phil. 1398 de iureiurando agitur: quo certius fit Sophoclem ad Euripidem respexisse.

XXI.

τύραννος οὐδὲν πρὸς βίαν στρατηλατῶν,
ἑκοῦσι δ' ἄρξας Ἑλλάδος νεανίαις. Hel. 395 sq.
ταύτης οἱ τὰ πρῶτ' ὠλβισμένοι
μνηστῆρες ἦλθον Ἑλλάδος νεανίαι. Iph. Aul. 51 sq.

XXII.

ὦ τλῆμον Ἑλένη, διὰ σ' ἀπόλλυνται Φρύγες. Hel. 109.
ὦ τλῆμον Ἑλένη, διὰ σὲ καὶ τοὺς σοὺς γάμους
ἀγὼν Ἀτρείδαις καὶ τέκνοις ἥκει μέγας. Iph. Aul. 1253 sq.
ὦ τλῆμον Ἑλένη· legitur etiam Or. 1613.

XXIII.

πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισιν οὐχ ἡμῖν μόνον
ἢ καὶ παραυτίκ' ἢ χρόνῳ δαίμων βίον
ἔσφηλε. Augae fr. 275.

πᾶσι γάρ μ' Ἕλλησι κοινὸν ἔτεκες, οὐχὶ σοὶ μόνῃ. Iph. Aul. 1386.

XXIV.

cf. Phoen. XXIX.

XXV.

ἀλλ' εὐκλεές τοι δύο φίλω κεῖσθαι πέλας. Phoen. 1659.
ἀλλ' εὐκλεές τοι δεσποτῶν θνῄσκειν ὕπερ. Iph. Aul. 312.

XXVI.

ἐπὶ τοῖσδε δ' ἐσπείσαντο, κἂν μεταιχμίοις
ὅρκους συνῆψαν ἐμμενεῖν στρατηλάται. Phoen. 1240 sq.
ὅρκους συνάψαι δεξιάς τε συμβαλεῖν
μνηστῆρας ἀλλήλοισι. Iph. Aul. 58 sq.

XXVII.

τἀνόντα κἀγγεγραμμέν' ἐν δέλτου πτυχαῖς
λόγῳ φράσω σοι πάντ' ἀναγγεῖλαι φίλοις. Iph. T. 760 sq.

ἃ δὲ κέκευθε δέλτος ἐν πτυχαῖς
λόγῳ φράσω σοι πάντα τἀγγεγραμμένα. Iph. Aul. 112 sq.

XXVIII.

ὦ λῆμ' ἄριστον· Iph. T. 609. Iph. Aul. 1421.
Praecesserat Sophocles: ὦ λῆμ' ἀναιδές. O. C. 960.

XXIX.

ἐπεί μ' ἀδελφαὶ μητρός, ἃς ἥκιστ' ἐχρῆν,
Διόνυσον οὐκ ἔφασκον ἐκφῦναι Διός. Ba. 26.
ἀλλ' ἀπολέσας ἀδελφόν, ὅν μ' ἥκιστ' ἐχρῆν,
Ἑλένην ἕλωμαι, τὸ κακὸν ἀντὶ τἀγαθοῦ; Iph. Aul. 487 sq.

XXX.

ὠνείδισας δὴ τοῦτο Διονύσῳ καλόν. Ba. 652.
καλόν γέ μοι τοὔνειδος ἐξωνείδισας. Iph. Aul. 305.
cf. καλόν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ. Med. 514.

XXXI. XXXII.

πέμπειν Ἀχιλλεῖ θυγατέρ' ὡς γαμουμένην. Iph. Aul. 100.

παῖδα σὴν
δεῦρ' ἀποστέλλειν Ἀχιλλεῖ πρόφασιν ὡς γαμουμένην. 361 sq.
(– ⏑ –, – – ⏑ – – | ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –.
μέλλων Ἀχιλλεῖ θυγατέρ' ἐκδώσειν ἐμήν. 687.

XXXIII.

καὶ πλοῦν τ' ἔσεσθαι καὶ κατασκαφὰς Φρυγῶν. 92.
κἀν ἐμοὶ πορθμός τε ναῶν καὶ Φρυγῶν κατασκαφαί. 1379.

XXXIV.

ἣ δ' εἵλεθ' ὅς σφε μήποτ' ὤφελεν λαβεῖν
Μενέλαον. Iph. Aul. 70 sq.
ἐγὼ μὲν οἰκτίρω σε συμφορᾶς κακῆς
τυχοῦσαν. οἵας μήποτ' ὤφελες τυχεῖν. Iph. Aul. 1336 sq.
Iph. Aul. 70 ὅς σφε Monkius, ὥς γε libri.

Cyclops.

I.

εἰ μή σ᾽ ἀδελφῆς αἷμα τιμωρήσεται. Alc. 733.
εἰ μή σ᾽ ἑταίρων φόνον ἐτιμωρησάμην. Cycl. 695.

II.

κόρας στρέφουσαν αἷμά τ᾽ οὐκ ἐνὸν χροΐ. Med. 1175.
πτήξαντες εἶχον, αἷμα δ᾽ οὐκ ἐνῆν χροΐ. Cycl. 408.

III.

ἐλεύθεροι δὲ τοῦ κακῶς ὀλουμένου
Εὐρυσθέως ἔσεσθε. Heracl. 874 sq.

εἰ τοῦ Κύκλωπος τοῦ κακῶς ὀλουμένου
ὀφθαλμὸν ὥσπερ σφηκιὰν ἐκθύψομεν. Cycl. 474 sq.

νικᾷ δὲ χρεία μ᾽ ἡ κακῶς τ᾽ ὀλουμένη
γαστήρ. fr. inc. 907.

IV.

cf. Iph. Aul. XIV.

V.

ἀλλ᾽ οὔτι μὴ φύγητε λαιψηρῷ ποδί. Hec. 1039.
ἀλλ᾽ οὔτι μὴ φύγητε τῆσδ᾽ ἔξω πέτρας
χαίροντες. Cycl. 666 sq.

VI.

καὶ δὶς τόσον πῶμ᾽ αἵματος γενήσεται
γαίᾳ νεκρῷ τε τῷ τάδ᾽ ἐξαιτουμένῳ. Hec. 392 sq.
καὶ δὶς τόσον πῶμ᾽ ὅσον ἂν ἐξ ἀσκοῦ ῥέοι. Cycl. 147.

VII.

cf. Herc. V.

VIII.

πόθεν ποθ᾽ ἥκετ᾽, ὦ ταλαίπωροι ξένοι; Iph. T. 479.
ὦ ταλαίπωροι ξένοι·
τίνες ποτ᾽ εἰσίν; Cycl. 89 sq.

cf. τίνες ποτ᾽ ἐστέ; Aesch. Eum. 408.

IX.

Πυλάδη, πέπονθας ταὐτὸ πρὸς θεῶν ἐμοί: Iph. T. 657.
ταὐτὸν πεπόνθατ' ἆρ' ἐμοί· Cycl. 638.

X.

ὦ φίλτατ', εἰ γὰρ τοῦτο κατθάνοιμ' ἰδών. Or. 1100.
ὦ φίλτατ', εἰ γὰρ τήνδ' ἴδοιμεν ἡμέραν. Cycl. 437.

XI.

Κύκλωψ, ἄκουσον ἐν μέρει καὶ τῶν ξένων. Cycl. 253.
Κύκλωψ, ἄκουσον· Cycl. 519.

Incertae fabulae.

I.

ἄμουσ' ὑλακτῶν. Alc. 760. inc. fr. 899, 2.

II.

κακὸν γυναῖκα πρὸς νέαν ζεῦξαι νέον. Aeol. fr. 24, 1.
κακὸν γυναῖκα πρὸς νέον ζεῦξαι νέαν. inc. fr. 906, 1.

Nauckius Clementem Alexandrinum, cui fr. 906 debetur, duos locos confudisse suspicatur.

III.

κράτιστον εἶναι φημὶ μὴ φῦναι βροτῷ. Beller. fr. 287, 2.
τὸ μὴ γενέσθαι κρεῖσσον ἢ φῦναι βροτούς. inc. fr. 900, 1.

IV.

πολλοὺς δὲ πλούτῳ καὶ γένει γαυρουμένους . . . Stheneb. fr. 663, 1.
. . . λαμπρῷ τε πλούτῳ καὶ γένει γαυρούμενον. . . . inc. fr. 1027.

V.

φεῦ, τοῖσι γενναίοισιν ὡς ἁπανταχοῦ
πρέπει χαρακτὴρ χρηστὸς εἰς εὐψυχίαν. Danaës fr. 331.
φεῦ, τοῖσι γενναίοισιν ὡς ἅπαν καλόν. inc. fr. 953.
at fortasse Plutarchus illum Danaës versum laudare volebat.

VI.

οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἐν ἀνθρώποις ἴσον. Hec. 805.
inc. fr. 1035, 1.

cf. *οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἐν ἀνθρώποις ὅ τι*
οὐκ ἐν χρόνῳ ζητοῦσιν ἐξευρίσκεται. Chaerem. inc. fr. 22.

τῶν ἐν ἀνθρώποις frequens apud Euripidem copulatio verborum est, quam ab eo mutuati sunt poëtae quarti a. Chr. n. saeculi, Chaeremon et Moschion. cf. Eur. Med. IV.

Incertum illud fragmentum Euripidis cur recentius iudicem Hecuba, ex eis, quae infra pag. 86 sqq. disputabo, elucebit.

VII.

ἐκεῖνο γὰρ πέπονθ' ὅπερ πάντες βροτοί. Cresph. fr. 460, 1.

πέπονθας οἷα χἄτεροι πολλοὶ βροτῶν. inc. fr. 1062, 1.

VIII.

εἶδον γὰρ αὐτῶν κρείσσον' ἢ λέξαι λόγῳ
τολμήματ'. Suppl. 844.

ἀρετὴν ἐχούσης μεῖζον' ἢ λόγῳ φράσαι. inc. fr. 1068, 10.

IX.

ἄκρας δ' ἐναλίας ἃς κάθ' ἵδρυται πατὴρ
χαίρειν κελεύω· τί τάδε προυστήσω λόγῳ; Cycl. 318 sq.

τὰς θνητῶν δ' ἐγὼ
χαίρειν κελεύω θεῶν ἄτερ προθυμίας. inc. fr. 1014, 2 sq.

X.

χρὴ δ', εἰ σοφὸς πέφυκας, οὐκ ἐᾶν βροτὸν
τὸν αὐτὸν ἀεὶ δυστυχῆ καθεστάναι. Phoen. 86 sq.

ὤφειλε δῆθεν, εἴπερ ἔστ' ἐν οὐρανῷ
Ζεύς, μὴ τὸν αὐτὸν δυστυχῆ καθεστάναι. inc. fr. 892.

fragmentum vix integrum: certe dicendum erat *ἀεὶ τὸν αὐτὸν . . . . .* — *τὸν ἐσθλόν* coniecit Heimsoethius.

Iam priusquam quaeram, quae ex hac iteratorum collectione effici videantur, breviter enumerabo quibus potissimum indiciis opiniones virorum doctorum de chronologia fabularum Euripidearum prolatae nitantur. Sunt autem praeter diserta veterum testimonia — quae fabularum nominibus adscripsit Wilamowitzius in catalogo —

1. numeri: vide Hermannum (elem. doctr. metr. p. 125, p. 83 sq.) Zirndorferum (de chronologia fab. Eur., Marb. 1839) Rumpelium (Philol. vol. XXIV et XXVI) Enthovenum (de Ione Euripidea quaestiones selectae p. 11 sq.).
2. fabularum argumenta:
   vide Wilamowitzium Anal. Eurip. p. 176 sq.
3. deus ex machina: vide eundem A. E. p. 180 sq.
4. fabularum loci ad res poëtae tempore gestas pertinentes. Eae autem fabulae, in quas hoc indicium cadit, sunt potissimum Supplices et Heraclidae. Minus diserte loquitur poëta in Hecuba Hercule Andromacha Electra.
   vide Zirndorferum l. c. et Wilamowitzium in catalogo.

His argumentis usus Wilamowitzius (A. E.) ordinem fabularum secundum annos et aetates dispositum constituit atque in plurimis rebus quaestionem absolvit. Quam autem hic reliquerat accuratius tractandam quaestionem de Ionis actae tempore nuperrime suscepit et absolvit Enthovenus.

Quibus praemissis conspectum fabularum Euripidearum exhibeo repetitionum numero ad singulas adscripto:

			Repetitiones intra fabulam ipsam	Ex aliis fabulis repetitiones.
I. 455—430 prima aetas, qua Euripides 'ad id incubuit ut novis et inauditis fabulis Athenienses delectaret' (Wilamowitz).	455	(Peliades) prima fabula		
	438	Alcestis	9, in quibus satis graves 3: I III IV	
	431	Medea	5[1], quarum gravissima 1: X	6; gravissimae 2: I et IV
II. 430—416 altera aetas fabulas Atticas complectens, ad quas accedunt Andromacha et Hecuba.	428	Hippolytus	4	11[2]; graves 2: V et IX
	427	Heraclidae	6	8; gravis 1: I
	(ante 421	Aeolus)		gravissima 1[3]
	(?	Alope)		graves 2: I et II
	428/424	Andromacha	5	11
	425/424	Hecuba	1[4]	23
	423/422	Hercules	—	17
	421	Supplices	1	10; gravissima 1: V gravis 1: IX

[1]) omitto XII, de qua iteratione una cum Orest. XV infra pag. 89 dicetur.

[2]) omitto ut lenissimas III IV VIII XIII.

[3]) Nisi forte priori tempori haec fabula adscribenda est ('ante 430' Wilam. p. 176). — Haec iteratio errore supra omissa hoc loco addatur:

φεῦ φεῦ, παλαιὸς αἶνος ὡς καλῶς ἔχει· Dict. fr. 344, 1 et Aeol. fr. 25, 1.

ceterum tenendum est utrumque fragmentum apud unum Stobaeum servatum extare.

Liceat hac oblata occasione alteram explere lacunam. Etenim pag. 35 addendum est:

Ζεὺς δ' ὅστις ὁ Ζεύς, πολέμιόν μ' ἐγείνατο
Ἥρᾳ. Herc. 1263 sq.

Ζεὺς δ' ὅστις ὁ Ζεύς, οὐ γὰρ οἶδα πλὴν λόγῳ. Melan. sap. fr. 483. Melanippen Sapientem ante annum 411 a. Chr. n. doctam esse efficitur ex Arist. Lys. 1124; quot tamen annis antiquior sit, nescitur.

cf. Ζεύς, ὅστις ποτ' ἐστίν, εἰ τόδ' αὐ-
τῷ φίλον κεκλημένῳ,
τοῦτό νιν προσεννέπω. Aesch. Ag. 160 sqq.

et ὦ γῆς ὄχημα κἀπὶ γῆς ἔχων ἕδραν,
ὅστις ποτ' εἶ σύ, δυστόπαστος εἰδέναι
Ζεύς, ... Tro. 884 sqq.

[4]) lenissima XXI.

			Repetitiones intra fabulam ipsam	Ex aliis fabulis repetitiones.
III. 415—408 tempestas summi patriae discriminis, cui debentur fabulae poëta minus dignae.	415	Troades	2	14; gravissimae 2: IV et V
	413	Electra	2	13; gravissima 1: IX (etiam V?)
	413/412	Ion	2	16
	412	Helena	5	32[1]; gravissima 1: IV; graves praeterea 3: III V VIII
	413/408	Iphigenia Taurica	8; gravis 1: XLIII	32[2]; graves 4: VI VII X XVI
	411/409	Phoenissae	7 (nam XXXIV duplex est iteratio)	32 (I—XXXI et XXXVI)
	(411/408	Antiopa)		(gravissima 1. IV)
	408	Orestes	6; graves 2: XL et XLIII	37[3]); graves 5: I XIII XXII XXVI (XXXV)
IV. 407—406 extrema Euripidis aetas, qua pulcherrimas fabulas progenuit, Bacchas Alcmaeonem Corinthium Iphigeniam Aulidensem.	ca. 406	Bacchae	3	18[4]); graves 3: XVI XVII XIX
	ca. 405	Iphigenia Aulidensis	4	26[5]); gravissimae 2: IX et XXVII

Repetitiones intra unam eandemque fabulam evitari apparet. Itaque si qua in fabula huiusmodi repetitiones frequentes sunt, efficitur eam minus diligenter compositam esse. Atqui nulla fabula tot huius generis iteratis inquinata est quot Alcestis prima fabula, ad quam proxime accedit Orestes, una ex postremis fabulis. Itaque hoc certe sequitur senescentem poëtam simili modo neglegentem fuisse in perpolien

---

1) omitto ut lenes XXXII et XXXIV—XXXVII.

2) omitto ut lenes XV et XXXII—XL.

3) omitto XX XXXII XXXVI. de XV infra pag. 89 dicetur.

4) omitto I; iterationem Or. 99—Ba. 1345 p. 4 commemoratam iam p. 73 omisi.

5) omitto X XVII XVIII XXIII.

dis fabulis atque cum iuvenis ad poësin accederet. Sed aliud quoque primo obtutu cernitur. Neque enim Orestes postrema est fabularum Euripidis, sequuntur Bacchae et Iphigenia Aulidensis: quae multo religiosius confectae esse videntur quam Orestes. Hoc autem convenit cum eis quae Wilamowitzius de extrema Euripideae poësis aetate disputavit. Praeterea fabulae Oresti propinquae eis, quae ad Alcestidis aetatem pertinent, similes sunt. Nam eaedem versuum partes recurrunt saepe in Medea, in qua vel totus versus duobus verbis transpositis repetitur, deinde in Hippolyto Heraclidis Andromacha, et ex altera parte ad Orestem prope accedunt Phoenissae Iphigenia Taurica Helena. Contra inter eas fabulas, quae inter Andromacham et Helenam interiectae sunt, vix ullum discrimen intercedit, nisi quod paucissima iterata continent Hercules et Supplices.

Atque paene idem progressus apparet, cum eas iterationes intuemur, quae non intra unius fabulae fines continentur sed ad duas pluresve pertinent. Plurimas enim simulque gravissimas huius generis repetitiones continent fabulae tertiae aetatis — excepta Ione, id quod casui tribuo. Paulo diligentius contra confectae sunt Bacchae Iphigenia Aulidensis [1] Medea Hippolytus Heraclidae, omnium autem diligentissime Andromacha Hercules Supplices, a quibus Hecuba iterationum numero paulum differt. Gravissima in his tragoediis iteratio est Suppl. V, de qua infra pag. 89 sq. dicendum erit. Repetitio autem sub Suppl. IX allata propter exitus verborum differentiam vix satis percipitur neque omnino p. 84 praeter ceteras commemoranda erat, nisi pertineret ad Herculem fabulam paulo ante Supplices doctam. Nec repugnant fabulae, quae hodie non iam servantur — si quid fragmentis dare licet —, cum gravissimas repetitiones exhibeant Aeolus — vel, si haec fabula anno 431 a. Chr. n. antiquior est, Dictys — et Antiopa, quarum illa aut prima

---

[1] Repetitionibus enim IX et XXVII magnam auctoritatem non tribuerim, cum Iphigeniam Aulidensem, qualem nunc in manibus tenemus, Euripidi soli non deberi constet.

aut ineunte altera aetate scripta, haec vero procul dubio tertiae aetatis fabulis attribuenda est. De Alopae denique doctae tempore cum non constet, fabulam, si recentior est quam Medea, aut prima aut tertia aetate scriptam esse conicio, sin antiquior, duae illae repetitiones accedunt ad iterata in Medea obviam facta, quam fabulam minus religiose confectam esse iam videor mihi demonstrasse.

Ut igitur breviter comprehendam quae ex iterationum conspectu efficiantur. Euripides prima aetate satis neglegenter fabulas perpolivit, quippe cuius parum interesset, utrum versum prius fictum recoqueret an novum pangeret: quam rationem fingendi vel in Hippolyto et Heraclidis cernimus, quae fabulae iam ad secundam aetatem pertinent, nec minus Andromacha primae aetatis indolem aliquo modo prae se fert. Altera autem aetate iterationes, quae facilius percipi possent, anxie evitavit: testimonio sunt praeter ceteras Hecuba Hercules Supplices. Sequitur tertia aetas alterius admodum dissimilis, qua poëta ab se ipso quasi defecit, cum nulla religione antiquiora recoqueret. Revixit autem eius ars in Macedonia, ubi poëtae una cum quiete et commodo victu rediit facultas nova procreandi. Fluctuare vero identidem intra hos fines repetitionum apud Euripidem usum non est cur miremur in re, in qua casui plus fere quam rationi tribuendum est, praesertim cum huiusmodi discrepantia in eis potissimum fabulis compareat, quae vergente altera ad alteram aetate compositae sunt. Ac de Hippolyto Heraclidis Andromacha iam verba feci. Itaque hoc loco Troadum Electrae Ionis mentionem facio, in quibus tragoediis secundae aetatis consuetudo locos ex fabula ipsa non depromendi servata apparet, cum ex altera fabula vel totum versum poëta mutuari non veritus sit. Quod minime ita comparatum est ut repugnet eis quae supra exposui. Immo exigitur transitus quidam, cum in litterarum historia progressus paulatim fiant neque subito quicquam compareat ab eis quae antea usitata fuerunt abhorrens. Quod uno anno 407 ille transitus deest, id facili negotio explicari potest. Nam profecto abrupte traducimur ab Oreste ad Bacchas, quibus fabulis vix unquam unus poëta

magis diversas procreavit, quae differentia non modo pertinet ad iterata et ad solutiones pedum metricorum sed etiam ad compositionem et ad sententias.

Deinde de eis fabulis dicendum est, inter quas artior cohaerentia intercedere videtur, de Ione, Helena, Iphigenia Taurica. Atque de Ione diligenter egit Enthovenus; neque magni momenti sunt quae addi possint. Exposuit autem hanc fabulam ob numerorum levitatem, ob Lysistr. vs. 911, ob similitudinem condicionum sententiarum verborum, quae intercederet inter Ionem et Helenam, eidem fere atque hanc anno, i. e. anno 412 a. Chr. n. attribuendam esse. Omisit vero frequentem tetrametri trochaici usum, qualem non deprehendimus nisi in postremis fabulis; deinde numeris aequo plus mihi videtur dare; neque enim in ipsis solutionibus pedum identidem casum dominari negari potest. Denique commemoratione dignum est similitudinem Helenae et Ionis, si sententias aut personarum condiciones spectes, manifestam, si formam versuum, verba, collocationem verborum, lenissimam esse. Etenim poëtas operam dedisse, ut similitudo fabularum auditores fugeret, elucet. Quare ex. gr. inter Medeae et Helenae — quae fabulae viginti annorum spatio segregantur — versus aliquot mira intercedit similitudo externa[1]), Ionis autem versus, qui poëtae in Helena componenda occupati animo obversabantur, de industria mutati apparent.

Atque vel plura ex Helenae et Iphigeniae Tauricae similitudine disci possunt: quarum fabularum argumenta simillima esse homines doctos non fugit. In utraque enim femina a barbaro rege exteris viris infesto procul a patria invita retinetur; quae cum iam de salute desperet, propinquum amicissimum obiisse suspicata, hic subito comparet; atque postquam paulisper quomodo perniciem effugerent deliberaverunt, rege callide decepto fuga salutem petunt a sociis in spelunca orae abditis adiuti. Denique cum fuga nun-

[1]) Ut Hel. II—VIII sic etiam Tro. II—VI ad Medeam pertinent, in quibus gravissimae sunt IV et V, nec minus Orest. I—VI; unde Medeam tertia aetate ab Euripide in deliciis habitam esse efficitur.

tiata rex eos iam persecuturus sit, comparet deus, qui a rege postulat, ut deorum voluntatem secutus hostes persequi desistat.

Qui argumentorum concentus non inepte ita explicari potest, ut fabulas eodem tempore compositas esse suspicemur, cui coniecturae neque solutiones neque tetrametri trochaici usus repugnant. Immo stabilitur suspicio iteratorum indole et natura. Etenim in summa sententiarum et personarum condicionum similitudine versus ipsi (vide iterationes XXIX—XL) adeo non concinunt, ut Euripidem, cum neque in Helena neque in Iphigenia Taurica repetitiones evitaverit, in posteriore tragoedia eam ob causam ab locutione prioris recessisse ponendum sit, quia huius fabulae versus spectatoribus in memoria erant: quod fieri vix potuit, nisi fabulae eodem fere tempore doctae essent.

Postremum ex illo conspectu ad crisin Euripideam haec norma deducitur:

Repetitionem totius versus in Andromacha Hecuba Hercule Supplicibus Bacchis Iphigenia Aulidensi non ferendam, ferendam esse — nisi forte eo versu loci contextus et sententia turbetur — in Alcestide Medea Oreste, sive versus in alia sive in eadem fabula recurrit: praeterea ferendam esse in Helena Iphigenia Taurica Phoenissis in fragmentis aequalium fabularum (ex. gr. Antiopae), si versus ex alia fabula repetitur: dubitari autem posse de Hippolyto Heraclidis Troadibus Electra Ione.

Duo autem sunt versus, ad quos haec regula praecipue pertinet:

λεπτόν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσήλατον. Med. 786 et 949,

quem versum utroque loco ferri posse vel inde efficitur, quod Prinzius priore, Kirchhoffius posteriore loco eum retinuit;

et *ταύτῃ γέγηθα κἀπιλήθομαι κακῶν.* Hec. 279 (= Or. 66), qui versus non exigitur quidem attamen non ineptus est.

Denique dubitanter de Suppl. 428 quid suspicer proferam, in qua fabula cum iterata dedita opera evitata esse

videantur, in illa repetitione satis gravi nemo est quin offendat. Neque illo loco omnia plana sunt: cum vocula *καί* vs. 427 efficiatur haec sententia: ‘cum vero tu quoque hoc certamen certaveris i. e. cum tu certamen a me inceptum susceperis, audi’. cui sententiae repugnat vs. 428: ‘nam tu controversiam proposuisti’. Denique vicissitudo personarum vs. 426 et 427 suspicionem movet. Atqui tota controversia mutilata est. Nam vss. 423—425 ab interpolatore explendae lacunae causa interiectos esse intellexit Wilamowitzius, quo iudice intercidit fere dimidia pars orationis praeconis et chori distichon. Ergo vss. 426—428 eidem interpolatori deberi proclivis suspicio est: quem ut vss. 427 et 428 (cf. Alc. 648 et Med. 546) sic etiam vs. 426 aliunde ascivisse putes. Nam *παρεργάτης* vocabulum *ἅπαξ λεγόμενον* sine dubio Euripideum est. An vs. 426 solum genuinum iudicemus?

Reliqua propediem edentur in Dissertationum philologicarum Argentoratensium volumine VI.

Typis expresserunt Breitkopf et Haertel Lipsienses.